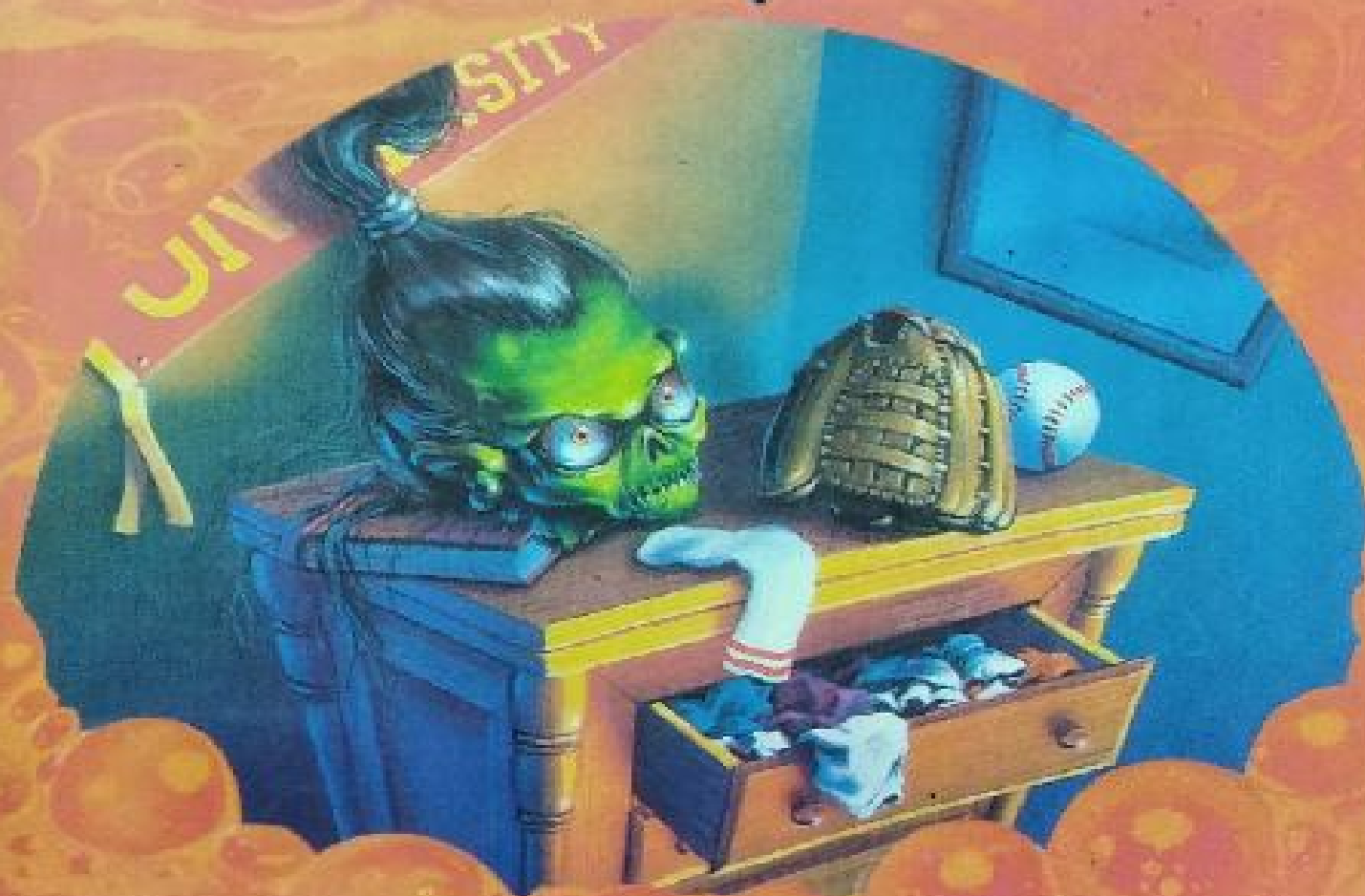

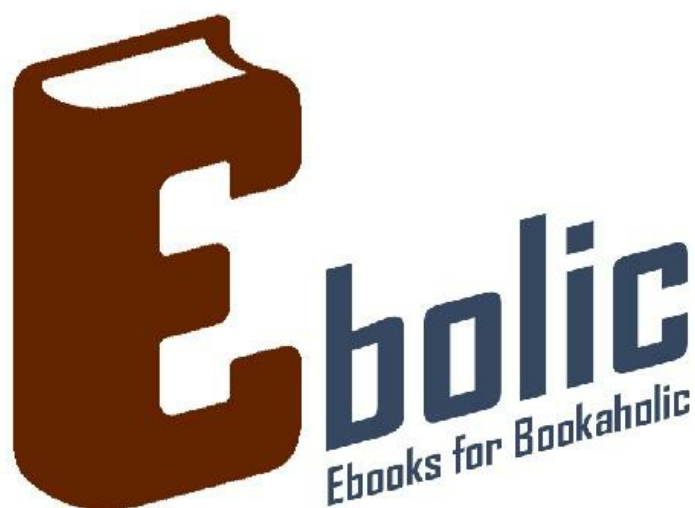
R. L. STINE

Những chuyện kỳ bí

CÁI ĐẦU NGƯỜI KHÔ

Tác phẩm: **Cái đầu người khô**
Nguyên tác: **How I Got My Shrunken Head**
Thể loại: **Thiếu nhi, Rùng rợn**
Tác giả: **R. L. Stine**
Dịch giả: **Quách Đăng Tuấn Nghĩa**
Nhà xuất bản: **Kim Đồng**
Năm xuất bản: **1999**

Dự án Ebolic #70

Nguồn sách: **Le Vu Duong**

Chụp sách: **Minh Trang**

Đánh máy: **Tornad**

Soát lỗi: **Tornad**

Điều hành & xuất bản: **Tornad**

Ngày hoàn thành: **28/10/2018**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận ấn phẩm sách.

Liên hệ với Ebolic qua:

Email: EbolicEbook@gmail.com

Group: [Facebook.com/groups/ebolic](https://www.facebook.com/groups/ebolic)

Fanpage: [Facebook.com/EbolicEbook](https://www.facebook.com/EbolicEbook)

MỤC LỤC

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

Bạn đã bao giờ chơi trò *Tarzan – Chúa Rừng* chưa? Đó là một trò chơi điện tử, và thật sự là một trò chơi hấp dẫn. Hoặc là bạn sẽ rơi xuống một cái hố cát hoặc là bạn bị những dây leo sống quấn chết.

Bạn sẽ phải chuyển rất nhanh từ dây leo này sang dây leo khác mà không được để chúng quấn vào người. Và bạn sẽ phải lấy được những cái đầu người khô giấu dưới những lùm cây hoặc bụi rậm.

Nếu bạn kiếm được đủ mười cái đầu người khô thì bạn sẽ nhận được một cuộc đời thêm nữa. Và bạn cần phải kiếm được càng nhiều cuộc đời phụ càng tốt. Người mới bắt đầu chơi thường không kiếm được tý nào.

Eric và Joel đang chơi trò *Chúa Rừng* với tôi. Cả hai đứa đều mười hai tuổi, bằng tôi. Jessica em gái tôi mới lên tám. Nó cứ bám nhằng nhằng xung quanh nhưng chúng tôi không cho chơi cùng. Tại vì nó cứ thích chui xuống những cái hố cát. Nó thích cái tiếng *tíc tíc tíc* phát ra mỗi khi người bị cát vùi lấp.

Nhưng Jessica chẳng bao giờ chui nổi xuống hố cát.

Joel hỏi tôi:

— Mark, chúng mình chơi trò gì khác đi?

Tôi biết vì sao nó không muốn chơi nữa. Nó bị con tê giác đỏ giẫm lên chân mà, nhưng đó mới là trò đáng chơi.

Joel, Eric và tôi đang tụ tập chơi điện tử trong phòng tôi bởi vì bây giờ đang kỳ nghỉ giữa học kỳ. Jessica ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ đọc sách. Ánh mặt trời tràn khắp người nó khiến mái tóc đỏ của nó sáng lấp lánh.

Nhặt được chiếc đầu thứ tám, tôi kêu lên:

— *Kah-lee-ah!*

Kah-lee-ah là tiếng hú trong rừng của tôi. Có một lúc nào đó cái từ đó đã đập vào óc tôi. Tôi nghĩ là mình tạo ra từ này.

Mặt tôi chỉ cách màn hình máy tính có vài xăng-ti-mét. Tôi cúi đầu tránh một con ruồi từ sau một bụi cây bay ra.

Nhặt được một chiếc đầu nữa, tôi lại hét lên tiếng hô xung trận:

— *Kah-lee-ah!*

Eric nài nỉ:

— Nào, Mark. Chẳng lẽ cậu không còn trò nào khác à?

Joel đề nghị:

— Ủ, cậu có trò thể thao nào không? Ví dụ như *Trận bóng rổ sôi nổi Tháng Ba* xem? Cái trò này chán chết đi được!

Eric nói:

— Thế còn *Đá bóng Muttant*?

Tôi trả lời, mắt vẫn dán vào màn hình:

— Tôi thích *trò này*.

Tại sao tôi thích trò *Chúa Rừng* đến thế? Bởi vì tôi thích được chuyễn giữa những dây leo trên không trung.

Bạn thấy đấy, tôi chỉ là một cậu bé mũm mĩm. Trông tôi hơi giống một con tê giác đỏ. Và tôi cũng thích mình có thể chuyễn cànht một cách nhẹ nhàng như vậy để có thể bay lượn trên không trung như một con chim.

Với lại đó cũng là một trò sợ hãi đến tấc thờ.

Joel và Eric không thích trò này bởi vì tôi lúc nào cũng thắng. Trong ván đầu tiên chiều nay chúng tôi chơi với nhau, một con cá sấu đã đớp mất nửa người Joel. Tôi nghĩ điều đó khiến nó mất tinh thần.

Joel hỏi:

— Cậu có biết bố tớ mua cho tớ đĩa gì không? Đĩa *Xếp bài* đấy nhé.

Tôi cúi sát vào màn hình hơn. Tôi cần phải vượt qua được cái hố cát lầy lớn nhất này. Trượt một cái là tôi có thể chui vào một đồng cát lùn nhùng.

Eric hỏi Joel:

— Đó là trò gì thế?

Joel bảo nó:

— Đó là một trò chơi xếp bài. Cậu biết không. Tú lơ khơ. Các quân bài tự chiến đấu với nhau.

Erie đáp:

— Hay nhỉ.

Tôi nói:

— Này các cậu, tớ sắp phải nhảy đây này. Im đi cho tớ nhờ một tý được không? Tớ cần phải tập trung mới được. Tớ đang ở ngay trên một hố cát lầy đây.

Erie cầu nhàu:

— Nhưng mà chúng tớ không muốn chơi nữa.

Tôi vồ được một cành dây leo. Đu mạnh. Sau đó nắm lấy một cành khác.

Có ai đó đập lên vai tôi:

— Òa!

Tôi nhìn thấy một mớ tóc đỏ và biết đó là Jessica. Nó bịt mắt tôi và cười khúc khích.

Tôi nhìn thấy mình lộn nhào trên màn hình. Và chui xuống đáy đồng cát lầy.

Tíc, tíc, tíc. Tôi chết.

Tôi giận dữ quát lên:

— Jessica!

Nó cười với tôi, nhe cả hàm răng sún:

— Đến lượt em.

Tôi tuyên bố:

— Bây giờ chúng ta phải bắt đầu lại từ đầu.

Erie phản đối:

— Không. Tó về đây.

Joel chụp cái mũ lên đầu:

— Tó cũng về.

Tôi nài nỉ:

— Một ván nữa thôi.

Joel chỉ ra vật nặng rục rĩ hắt vào qua cửa sổ buồng ngủ:

— Đi đi, Mark.

Eric đề nghị:

— Ừ. Ngoài kia trời đẹp quá. Đi ném đá đi. Hay là đi trượt pa-tanh vậy.

Tôi khẳng khái:

— Một ván nữa thôi. Rồi chúng ta sẽ đi chơi.

Tôi nhìn bọn chúng đi về phía cửa.

Tôi thực lòng không muốn rời khỏi ván *Chúa Rừng*, tôi không thể hiểu vì sao mình lại thích rừng đến thế. Nhưng tôi chỉ mới thật sự được vào rừng có một lần hồi lên mười.

Tôi thích xem tất cả những bộ phim nói về rừng già. Và hồi chúng tôi còn bé tôi đã thường tưởng tượng mình là Tarzan, Chúa Rừng. Bao giờ Jessica cũng thích chơi cùng với tôi. Vì thế tôi cho nó làm Cheetah,

con vườn biết nói của Tarzan.

Nó chơi trò đó rất hay.

Nhưng khi lên sáu bảy tuổi Jessica không chịu làm vườn nữa. Thế là nó thành đứa luôn luôn phá đám.

Sau khi hai đứa bạn tôi đi khỏi, nó rủ:

— Mark, em với anh chơi trò *Chúa Rìeng* đi.

Tôi lắc đầu.

— Không thèm. Mà thì chỉ có thích chui xuống hầm cát lầy thôi.

Nó hứa:

— Không, em chơi được mà. Lần này em sẽ cố gắng. Thật mà.

Tôi sắp đồng ý chơi với nó thì có tiếng chuông reo ngoài cửa. Tôi lắng nghe tiếng chân mẹ và hỏi:

— Hình như mẹ về?

Jessica nói:

— Em tưởng là mẹ đang ở ngoài vườn chứ nhỉ?

Vì thế tôi vội vã xuống tầng dưới để xem ai bấm chuông. Tôi nghĩ biết đâu Eric và Joel đổi ý. Có thể chúng quay lại để chơi trò *Chúa Rìeng*.

Tôi kéo cửa.

Và nhìn chăm chăm vào vật kỳ dị nhất tôi từng thấy từ xưa đến nay.

Tôi nhìn chăm chăm vào cái đầu.

Một cái đầu người nhẵn nhúm toàn da. Khoảng bằng một quả bóng quần vợt.

Đôi môi nhợt nhạt khô héo bị kéo nhếch ra phía sau thành một nụ cười nhạo báng. Cái cổ được khâu kín lại bằng chỉ thô màu đen. Đôi mắt – một đôi mắt hoàn toàn đen – nhìn trùng trùng vào tôi.

Một cái đầu người khô! Một cái đầu người khô thật sự.

Tôi choáng váng, và hoàn toàn kinh ngạc khi nhìn thấy nó ở trước cửa nhà mình, vì thế mãi sau tôi mới nhìn thấy người phụ nữ cầm nó.

Bà là một người phụ nữ cao, khoảng bằng tuổi mẹ tôi, có lẽ hơi già hơn một tý. Mái tóc bà màu đen cắt ngắn có điểm vài sợi bạc. Bà mặc một chiếc áo mưa dài cài đến tận cổ, mặc dù hôm nay là một ngày nắng đẹp và ấm áp.

Bà mỉm cười với tôi. Tôi không nhìn rõ mặt bởi chúng bị đôi kính râm to tướng che kín.

Bà cầm mớ tóc đen dài của cái đầu người khô. Tay kia xách một chiếc túi vải.

Bà hỏi:

— Cháu có phải là Mark không?

Giọng bà nhẹ, mượt mà giống giọng phát thanh viên trên chương trình thương mại của T.V.

— Dạ...

Tôi đáp, mắt vẫn nhìn chăm chăm chiếc đầu người khô. Tôi đã nhìn thấy nhiều ảnh đầu người khô, nhưng chưa bao giờ trông xấu xí đáng sợ như thế này. Nó nhẵn nhúm và khô khốc.

Người đàn bà mỉm cười nói:

— Hy vọng là bác không làm cháu sợ hết vía vì cái này. Bác quá nôn nóng tặng nó cho cháu cho nên lấy sẵn nó ra khỏi túi.

— Ồ... tặng cho cháu ư? – Tôi hỏi, mắt vẫn không rời khỏi nó. Cái đầu nhìn trả tôi trùng trùng bằng đôi mắt đen nháy. Chúng giống một đôi mắt gấu hơn là mắt người.

Người đàn bà nói:

— Cô Benna của cháu gửi cho đấy. Đó là một món quà.

Bà ta giờ cái đầu ra cho tôi. Nhưng tôi không cầm. Tôi đã mất cả ngày hôm nay để tích góp những cái đầu khô trong trò chơi điện tử. Nhưng tôi không chắc là tôi thích sờ vào nó.

Mẹ tôi bước tới phía sau tôi:

— Mark, ai vậy? Ôi, xin chào.

Người đàn bà vui vẻ đáp:

— Xin chào. Benna có viết thư cho chị báo là tôi sắp đến không? Tôi là Carolyn Hawling. Tôi làm việc cùng với cô ấy, ngoài đảo ấy mà.

Mẹ tôi kêu lên:

— Ôi, lạy Chúa tôi. Nhất định là thư của Benna bị thất lạc mất rồi. Vào đây. Vào đây. – Mẹ kéo tôi sang một bên để bà Carolyn có thể bước vào nhà. Tôi nói:

— Mẹ nhìn xem bác ấy đem cho con cái gì này, mẹ.

Tôi chỉ cho mẹ xem cái đầu nhỏ xanh xao mà bà Carolyn đang xách túi ngược tóc.

Mẹ tôi hét lên, đưa vội tay ôm má:

— Eo ôi. Đầu thật ư?

Tôi kêu lên:

— Dĩ nhiên là thật. Cô Benna không bao giờ gửi của giả cho cháu đâu, phải không ạ?

Bà Carolyn bước vào phòng khách nhỏ và đặt cái túi đi đường xuống. Tôi hít vào một hơi dài. Cố thu hết can đảm giờ tay ra cầm lấy cái đầu.

Nhưng tôi chưa kịp cầm thì Jessica nhảy vào giật phắt nó khỏi tay bà Carolyn.

Tôi gào lên chạy theo nó.

Nó chạy biến, miệng cười khúc khích. Mái tóc đỏ nhảy nhót sau lưng. Hai tay bưng cái đầu.

Nhưng rồi nó đứng khựng lại.

Nụ cười trên miệng nó tắt ngấm. Nó hãi hùng nhìn cái đầu trùng trùng.

Jessica thét lên:

— Nó *cẩn* con! Nó *cẩn* con!

Tôi thở hên hên. Mẹ nắm chặt vai tôi.

Jessica lại bắt đầu cười khúc khích.

Hóa ra đó là một trò đùa ngốc nghếch của nó.

Nó tung cái đầu từ tay này sang tay kia và cười với tôi:

— Mark, anh ngốc quá. Cái gì anh cũng tin.

Tôi giận dữ kêu lên, chạy qua phòng khách và vồ lấy nó:

— Trả tao cái đầu đây.

Nó cố kéo tay ra nhưng tôi giữ thật chặt. Tôi rít lên:

— Ê, này, mày làm xước nó mất.

Đúng là như thế. Tôi đưa cái đầu vào sát mắt để kiểm tra. Jessica quả là đã làm xước một vết dài sau mang tai bên phải.

Mẹ khoanh tay lại và hạ giọng. Đó là cách mẹ vẫn làm khi cố kiềm chế:

— Jessica, thôi nào. Phải ngoan chứ, chúng ta đang có khách mà.

Jessica cũng khoanh tay và nhìn lại mẹ. Mẹ quay sang bà Carolyn:

— Cô em Benna của tôi ra sao ạ?

Bà Carolyn tháo kính râm ra đút vào túi áo đi mưa. Bà có đôi mắt màu xám bạc. Trông bà ta già hơn khi đeo kính râm. Tôi nhìn thấy rõ quanh đuôi mắt bà ta có hàng trăm vết nhăn nhỏ li ti.

Bà đáp:

— Benna vẫn khỏe. Làm việc vất vả. Quá vất vả. Đôi khi cô ấy biến vào trong rừng già suốt mấy ngày.

Bà Carolyn bắt đầu cởi cúc áo mưa và nói tiếp:

— Tôi cam đoan rằng bây giờ Benna coi công việc là cả cuộc đời! Cô

ấy dành từng phút để khảo sát rừng già ở Baladora. Cô ấy cũng muốn về thăm chị, nhưng không thể nào dứt khỏi đảo được. Vì thế cô ấy bảo tôi đi thay.

Mẹ tôi nồng nhiệt nói:

— Ôi, chị Carolyn, được gặp chị thật vui quá. Rất tiếc chúng tôi không biết trước là chị sắp tới. Nhưng bất cứ ai là bạn của Benna chúng tôi đều rất vui mừng được đón tiếp.

Mẹ cầm cái áo mưa của bà Carolyn. Bà Carolyn mặc quần kaki và áo ngắn tay cũng bằng kaki. Trông có vẻ một bộ đồ đi rừng chính cống.

Mẹ bảo:

— Chị ngồi xuống đi. Tôi có thể mời chị uống gì nào?

Bà Carolyn đáp:

— Chị cho xin một tách cà phê thì hay quá – Bà bắt đầu đi theo mẹ tôi vào bếp, nhưng lại dừng lại và mỉm cười với tôi:

— Cháu có thích món quà đó không?

Tôi nhìn lại cái đầu nhăn nheo toàn da trong tay rồi tuyên bố:

— Đẹp tuyệt.

Đêm đó, trước khi đi ngủ tôi đặt cái đầu lên chiếc bàn đầu giường. Tôi đã chải lại mái tóc đậm đen hất về đằng sau. Cái trán màu xanh đen và nhăn nhúm như một quả mận khô. Đôi mắt trong như thủy tinh nhìn thẳng về phía trước.

Bà Carolyn bảo tôi rằng chiếc đầu đó được hơn một trăm năm rồi. Tôi dựa vào thành bàn và nhìn ngắm nó. Thật khó tin là nó đã từng là đầu của một người đàn ông thật.

Sợ thật.

Không hiểu sao anh chàng đó lại bị mất đầu nhỉ?

Và ai đã quyết định nhồi nó? Và sau khi nhồi xong ai đã giữ nó?

Tôi ước giá cô Benna ở đây. Cô sẽ giải thích mọi chuyện cho tôi hiểu.

Bà Carolyn ngủ trong phòng khách ở tầng dưới. Chúng tôi đã ngồi trong phòng khách và nói chuyện về cô Bernia suốt buổi tối. Bà Carolyn kể về những công việc cô Benna đang làm trong rừng già trên hòn đảo đó. Cô đã tìm được ở Baladora rất nhiều điều thú vị.

Cô Benna của tôi là một nhà khoa học rất nổi tiếng. Cô đã ở Baladora hơn mười năm để nghiên cứu những động vật trong rừng già. Và cả thảm thực vật nữa.

Tôi thích thú lắng nghe câu chuyện của bà Carolyn. Cứ như là trò chơi *Chúa Rừng* trong máy tính của tôi đã biến thành hiện thực vậy.

Jessica vẫn muốn chơi với cái đầu người khô của tôi. Nhưng tôi không cho nó chơi. Nó đã làm rách một bên mang tai rồi. Tôi bảo em gái:

— Đó không phải là đồ chơi. Đó là một cái đầu người đấy.

Jessica gạ:

— Em sẽ đổi cho anh hai quả bóng Koosk nhé?

Nó có bị điên không cơ chứ?

Làm sao tôi có thể đổi một vật quý giá như thế này lấy hai quả bóng Koosk được.

Đôi khi tôi hơi lo lo về Jessica.

Đến mười giờ mẹ bảo tôi lên phòng ngủ. Mẹ bảo:

— Bà Carolyn và mẹ cần nói chuyện.

Tôi chúc mẹ ngủ ngon và đi lên cầu thang.

Tôi đặt cái đầu người khô lên bàn đầu giường và thay áo ngủ. Khi tôi tắt đèn thì hình như đôi mắt trên cái đầu lóe sáng trong một giây.

Tôi trèo lên giường và kéo chăn. Ánh trăng bàng bạc tràn vào giường qua cửa sổ phòng ngủ. Dưới ánh trăng rực rỡ tôi nhìn cái đầu rất rõ, từ trên mặt bàn nó đang nhìn tôi chăm chăm.

Tôi rùng mình nghĩ rằng trông cái cười mới rùng rợn làm sao. Tại sao nó lại như gắn chặt trên một vẻ mặt đáng sợ đến vậy?

Tôi tự trả lời câu hỏi của mình: Mark, mày cũng sẽ cười thôi, nếu như có ai đó muốn nhồi cái đầu của chính mày.

Vừa nhìn cái đầu nhỏ tí lạ lòng tôi vừa ngủ thiếp đi.

Tôi ngủ khá nặng nề, không hề mơ mộng gì. Không biết tôi ngủ được bao lâu rồi, nhưng có một lúc nào đó vào khoảng nửa đêm tôi bỗng tỉnh giấc bởi tiếng thì thào rùng rợn:

— *Mark... Mark...*

— *Mark... Mark...*

Tiếng thì thầm kỳ quái nổi lên to hơn.

Tôi ngồi bật thẳng dậy, mắt mở choàng. Trong bóng tối đen đặc tôi nhìn thấy Jessica đứng bên cạnh giường. Nó thì thào, tay xoắn cánh tay áo pijama của tôi:

— *Mark... Mark...*

Tôi cau mặt, tim đập mạnh:

— *Hả? Có chuyện gì vậy?*

Nó lập bập:

— *Em nằm mơ sợ quá. Xong rồi em ngã ra khỏi giường.*

Chuyện Jessica bị lăn khỏi giường thì chẳng lạ lòng gì, ít nhất mỗi tuần phải một lần. Mẹ đã bảo là sẽ phải làm một cái chấn cao quanh giường Jessica để giữ nó khỏi bị lăn xuống. Em gái tôi là một con chơi chơi ngay cả khi nó ngủ.

Nó thì thào, tay vẫn nắm chặt tay áo tôi:

— *Em khát nước.*

Tôi lau bầu và giật tay ra, nói:

— *Được, vậy đi xuống dưới gác mà lấy lấy. Mà không phải là trẻ con nữa.*

Nó túm chặt tay tôi kéo đi.

— *Em sợ. Anh phải đi với em.*

Tôi bắt đầu phản đối. Nhưng tại sao lại như vậy kia chứ? Cứ mỗi khi Jessica nằm mơ sợ, tôi lại phải đi xuống dưới nhà để lấy cho nó một cốc nước.

Tôi bèn trèo khỏi giường và bắt đầu đi về phía cửa. Cả hai chúng tôi dừng lại trước cái bàn đầu giường. Từ trong bóng tối, cái đầu người khô đang nhìn chúng tôi.

Jessica khẽ nói:

— Chắc là cái này làm em nằm mơ sợ đấy.

Tôi giễu cợt đáp:

— Đừng có đổ cho cái đầu này. Đêm nào mà chẳng nằm mơ sợ như thế, nhớ không? Đó là tại vì chính cái đầu mà nhát như cáy thì có.

Nó đâm tôi một cái thật đau vào vai và giận dữ kêu lên:

— Không phải.

Tôi bảo nó:

— Nếu mà còn đâm tao thế thì tao sẽ không đi lấy nước cho mà nữa.

Nó giơ một ngón tay ra chạm vào một bên má nhăn nheo của cái đầu:

— Ê, giống như da thuộc vậy. Không giống da người.

Tôi kéo cái búi tóc lên và nói:

— Tao đoán là sau khi nhồi thì cái đầu cứng lên rất nhiều.

Jessica hỏi:

— Tại sao cô Benna lại gửi cho anh cái đầu này mà không gửi cho em?

Tôi nhún vai:

— Tao cũng chịu. – Chúng tôi nhón chân đi vào phòng lớn và quay ra cầu thang. – Có khi tại vì cô Benna không nhớ mà. Lần cuối cùng khi cô đến thăm nhà mình mà còn bé tí, tao cũng mới có bốn tuổi.

Jessica đáp:

— Cô Benna nhớ em chứ.

Lúc nào nó cũng chỉ thích cãi nhau.

Tôi trả lời:

— Cũng được, có thể cô ấy nghĩ rằng con gái không thích đầu người khô.

Chúng tôi đi về phía bếp. Cái cầu thang kêu cọt kẹt theo mỗi bước chân. Jessica cãi:

— Con gái cũng thích đầu người khô. Em biết là em thích. Nó hiền khô ấy mà.

Tôi rót một cốc nước và đưa cho Jessica. Nó uống ừng ực rồi gạ:

— Anh cho em chung cái đầu với nhé.

Tôi bảo nó:

— Không được.

Làm sao có thể chung nhau một cái đầu được?

Chúng tôi lại mò mẫm đi trong bóng tối lên cầu thang. Tôi dẫn nó về phòng rồi rón rén đi về phòng mình và chui vào giường.

Tôi ngáp và kéo chăn đắp lên tận cằm.

Tôi nhắm mắt nhưng lại mở choàng ngay ra. Luồng ánh sáng màu vàng vừa quét qua gian phòng kia là gì vậy?

Thoạt tiên tôi nghĩ vừa có ai bật đèn.

Nhưng nhìn kỹ khắp gian phòng tôi nhận ra đó không phải là ánh sáng. Cái đầu. Cái đầu người khô đang tỏa sáng!

Tựa như có một vầng ánh sáng rực rỡ bao quanh nó. Một vầng ánh sáng màu vàng.

Và trong quầng ánh sáng đó, tôi nhìn thấy hai con mắt lóe sáng và chớp chớp.

Rồi đến đôi môi – đôi môi mỏng, khô héo vốn mím lại một cách khắc nghiệt – dường như đang co rúm lại. Và cái miệng nhếch lên thành một nụ cười khủng khiếp.

— *Khôôôông...*

Tôi hét lên kinh hoàng.

Tỏa ra một ánh sáng rực rỡ và được bao bọc trong luồng ánh sáng kỳ dị màu vàng, cái đầu đang mỉm cười với tôi, đôi mắt đen của nó sáng rực.

Hai tay tôi nắm chặt lấy cái chân. Tôi cố gắng đứng dậy để ra khỏi giường. Nhưng hai chân tôi như bị quấn vào tấm vải trải giường, rồi tôi cảm thấy có tiếng roi thịch xuống sàn nhà.

Tôi kêu lên:

— *Khôôôông...*

Toàn thân tôi run lẩy bẩy không thể nào đứng lên được. Tôi nhìn lên và thấy cái đầu đang như bông bênh trên mặt bàn. Bông bênh trôi vào không khí. Bông bênh trôi về phía tôi như một ngôi sao chổi.

Không!

Tôi trùm chăn kín mặt để giấu mình đi. Khi tôi mở mắt nhìn lại lên thì thấy cái đầu vẫn nằm yên và sáng quắc trên mặt bàn.

Hay là tôi tưởng tượng ra là nó trôi về phía mình?

Không cần biết. Tôi bỏ chạy ra khỏi phòng, miệng rú lên:

— Cái đầu! Cái đầu! Nó sáng. Cái đầu sáng lên.

Jessica nhảy ra khi tôi chạy ngang qua phòng nó. Nó gọi:

— Mark, cái gì thế?

Tôi không dừng lại để trả lời nó mà chạy một mạch đến phòng bố mẹ. Tôi gào lên:

— Cái đầu! Cái đầu!

Tôi quá hoảng sợ và không còn biết mình đang làm gì nữa.

Cửa phòng bố mẹ đóng chặt. Nhưng tôi đẩy cửa ra chẳng kịp gõ. Mẹ đang nằm ngủ trên giường. Bố đi công tác suốt tuần này. Nhưng mẹ vẫn nằm nép về một bên giường.

Khi tôi xô cửa vào mẹ ngồi dậy và hốt hoảng kêu lên:

— Mark à?

Tôi chạy đến cạnh mẹ òa khóc, giọng run bần bật:

— Mẹ... cái đầu người khô... tự nhiên lại sáng. Nó phát sáng... nó lại còn *cười* với con!

Mẹ đứng dậy ôm chặt lấy tôi. Mẹ thật dịu dàng và ấp áp. Tôi run bần hết người và đột nhiên cảm thấy mình trở lại là một đứa con trai bé bỏng của mẹ.

Mẹ dịu dàng vuốt tóc tôi, giống như mẹ vẫn thường làm khi tôi còn bé:

— Mark, con nằm mơ rồi.

— Nhưng, mẹ...

— Tất cả có vậy thôi. Một cơn ác mộng. Con hãy hít thật sâu vào nào. Xem con run thế này này.

Tôi chuôi khỏi tay mẹ. Tôi biết đó không phải là ác mộng. Bởi vì lúc đó tôi hoàn toàn tỉnh táo mà. Tôi nài nỉ mẹ:

— Đi, đi mẹ. Mẹ đến mà xem. Nhanh lên.

Tôi kéo mẹ ra hành lang. Có tiếng bật đèn trong phòng bà Carolyn rồi cả phòng bật mở. Bà mặc một chiếc áo ngủ màu đen:

— Có chuyện gì vậy?

Mẹ trả lời:

— Mark bảo là cái đầu người khô của nó tự nhiên phát sáng. Tôi nghĩ là nó nằm mơ.

Tôi kêu lên giận dữ:

— Không, con không nằm mơ mà. Đi đến đây, con sẽ chỉ cho mẹ xem.

Tôi bắt đầu kéo tay mẹ đi dọc về phía cuối hành lang. Nhưng tôi dừng lại vì nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của bà Carolyn. Vài giây trước bà còn ngái ngủ, nhưng lúc này mắt bà đã mở to và nhìn chăm chăm vào tôi. Nhìn chăm chăm vẻ như dò xét tôi.

Tôi quay đi và suýt nữa thì đâm sầm phải Jessica. Nó nói:

— Sao anh làm em thức dậy?

Tôi đẩy nó sang một bên và dẫn mọi người đi về phía cuối hành lang đến phòng mình. Tôi kêu lên:

— Cái đầu đang phát sáng. Và nó cười với con. Mẹ nhìn xem kìa, thấy chưa?

Tôi nhảy xổ vào phòng chạy thẳng đến chỗ chiếc bàn để đầu giường.

Cái đầu đã biến mất.

Tôi bàng hoàng nhìn mặt bàn trống không. Đằng sau tôi ai đó bật đèn phòng ngủ. Ánh sáng làm tôi lóa mắt, tôi phấp phồng mong thấy cái đầu người khô hiện ra.

Nó đâu nhỉ?

Tôi nhìn kỹ sàn nhà. Hay là nó bị rơi xuống đất rồi lăn đi đâu? Hay là nó lăn khỏi phòng?

Mẹ hỏi:

— Mark, lại một trò đùa nữa của con à? – Giọng mẹ đột nhiên vô cùng mệt mỏi.

Tôi la lên:

— Không... Thật mà, mẹ. Cái đầu...

Tôi chợt nhìn thấy một nụ cười láu lỉnh loé lên trên mặt Jessica. Hai tay nó giấu sau lưng.

Tôi hỏi:

— Jessica, mày đang giấu cái gì vậy?

Nó ngoác miệng cười. Nó chẳng bao giờ giữ được vẻ mặt nghiêm trang cả.

— Chẳng có gì cả.

Nó nói dối.

Tôi sẵn giọng:

— Đưa tay cho tao xem.

Nó cãi:

— Không.

Nhưng nó lại phá ra cười và giơ hai tay ra. Dĩ nhiên là hai tay nó

đang giữ chặt cái đầu người đang cười.

Tôi kêu lên giận dữ và giật phắt cái đầu khỏi tay nó:

— Jessica! Đây không phải là đồ chơi. Chớ có mó tay vào nó, nghe chưa?

Nó nhạo:

— Ê, nó chẳng phát sáng gì cả. Cũng chẳng có mím cười gì hết. Mark, anh chỉ bịa thôi.

Tôi la lên:

— Tao không bịa.

Tôi kiểm tra lại cái đầu. Đôi môi của nó vẫn bị kéo xệch ra phía sau như cũ. Làn da khô xác thuộc kỹ chẳng hề phát sáng.

Mẹ tôi khẳng khẳng, giơ tay che miệng ngáp:

— Mark, con nằm mơ đấy. Bỏ cái đầu xuống và để yên cho mọi người ngủ.

— Vâng, vâng.

Tôi lau bầu và giận dữ lườm Jessica. Rồi tôi đặt cái đầu lại lên bàn.

Mẹ và Jessica ra khỏi phòng. Tôi nghe thấy Jessica nói, nó nói đủ to để tôi có thể nghe thấy:

— Mark cứ như một thằng ngớ ngẩn ấy. Con bảo anh ấy cho con chung cái đầu với, thế mà anh ấy bảo là anh ấy không thể.

Mẹ tôi đáp, miệng lại ngáp:

— Sáng mai chúng ta sẽ nói chuyện đó.

Tôi quay lại để tắt đèn. Nhưng tôi đứng lại vì nhìn thấy bà Carolyn vẫn đứng im như tượng trong phòng. Bà vẫn nhìn tôi rất chăm chú, vẻ mặt thật sự căng thẳng. Bà nheo đôi mắt xám bạc nhìn tôi và nhẹ nhàng hỏi:

— Cháu có nhìn thấy nó phát sáng thật không, Mark?

Tôi liếc nhìn cái đầu. Nó vẫn nằm im chẳng có gì khác thường. Tôi đáp:

— Có, cháu nhìn thấy thật mà.

Bà Carolyn gật đầu. Hình như đang nghĩ điều gì đó rất lung. Cuối cùng bà lẩm bẩm:

— Chúc cháu ngủ ngon.

Rồi quay đi và nhẹ nhàng bước về phía phòng khách.

Lúc ăn sáng mẹ thông báo:

— Cô Benna muốn con đến thăm cô ấy.

Tôi buông roi thìa xuống cái đĩa có hình bông ong mật của mình. Môi tôi trễ xuống tận đầu gối:

— Dạ?

Mẹ và bà Carolyn cười với tôi. Chắc hai người đang thích thú vì trêu tôi. Mẹ nói:

— Chính vì thế bà Carolyn mới đến đây đưa con đi cùng đến Baladora.

Tôi ré lên:

— Tại sao mẹ không bảo con ngay?

Mẹ đáp:

— Mẹ và bà Carolyn không muốn cho con biết để còn bàn kỹ mọi chi tiết đã. Con sẽ được đến một khu rừng già thật sự. Con thích không?

Tôi hét lên:

— Không thể nói là thích được. Con... Con... Con... Con *không biết con là ai nữa cơ!*

Cả hai cười phá lên. Jessica nhảy bổ vào bếp tuyên bố:

— Con cũng đi.

Tôi rên lên. Mẹ đặt tay lên vai em gái tôi và bảo:

— Không, Jessica. Lần này con không đi được. Lần này dành cho Mark.

Jessica hòn dỗi đẩy tay mẹ ra:

— Không công bằng.

Tôi hoan hỉ đáp:

— Đúng thế. *Kah-lee-ah!*

Tôi reo lên và nhảy tung tung một điệu múa reo mừng quanh bàn bếp.

Jessica réo lên:

— Không công bằng! Không công bằng!

Tôi nhắc nó:

— Jessica, em không thích rừng già kia mà.

Nó khẳng khẳng:

— Không phải thế, em có thích.

Bà Carolyn nhấp một ngụm cà phê to rồi nói:

— Lần sau sẽ đến lượt cháu, Jessica, bác cam đoan là cô Benna của cháu rất vui khi gặp cháu trong rừng già.

Tôi nhạo:

— Ê, khi nào mày lớn lên kia, Jessica. Mày biết đấy, rừng già quá nguy hiểm đối với một đứa con nít.

Dĩ nhiên là khi nói với em gái như thế tôi không hề có khái niệm là rừng già có thể nguy hiểm đến thế nào. Tôi cũng không hề có ý niệm rằng tôi sắp đối đầu với những hiểm nguy mà tôi không thể nào tưởng tượng ra.

Sau bữa ăn sáng, mẹ giúp tôi sắp xếp hành lý. Tôi muốn mang theo quần soóc và áo thun bởi vì biết là trong rừng già trời rất nóng.

Nhưng bà Carolyn khẳng khẳng bắt tôi phải đem theo áo dài tay và quần bò, bởi vì cây cối và các dây leo trong rừng sẽ cào xước tay. Và vì trong rừng còn có rất nhiều côn trùng sâu bọ nữa. Bà Carolyn giảng

giải:

— Cháu phải tránh nắng. Baladora rất gần đường xích đạo, vì thế ánh mặt trời rất gay gắt. Suốt ngày nhiệt độ hơn ba mươi độ.

Dĩ nhiên là tôi thận trọng gói cái đầu người khô lại. Tôi không muốn trong khi tôi đi vắng móng tay Jessica làm xước nó một lần nữa.

Tôi biết, tôi biết! Đôi khi tôi cũng rất yêu em gái tôi.

Trên đường ra sân bay tôi nghĩ về bé Jessica tội nghiệp phải ở nhà một mình trong khi tôi đang được đi thám hiểm cực kỳ vui thú trong rừng già với cô Benna. Tôi định sẽ đem về cho nó một món quà thật thú vị từ rừng già. Có thể là một vài dây leo độc. Hoặc là vài con rắn độc gì đó. Ha ha...

Ở sân bay mẹ ôm tôi rất chặt và dặn tôi phải cẩn thận. Rồi mẹ lại ôm tôi một lần nữa. Đó là một cái ôm âu yếm.

Cuối cùng đã đến lúc bà Carolyn cùng tôi lên máy bay. Tôi cảm thấy vừa sợ, vừa hân hoan vui sướng, vừa lo lắng.

Mẹ gọi với theo khi tôi cùng với bà Carolyn đi vào cổng:

— Nhớ gửi cho mẹ một cái bưu thiếp nhé.

Tôi gọi lại:

— Nếu như con có thể tìm được một trạm bưu điện!

Tôi chẳng nghĩ là người ta có đặt một trạm bưu điện trong rừng già.

Chuyến bay rất dài. Dài lắm, và người ta chiếu hết tới ba bộ phim.

Hầu hết thời gian bà Carolyn đọc báo và đọc gì đó trong cuốn sổ tay. Nhưng khi người ta đem bữa ăn tối đến bà ngừng đọc rồi bắt đầu kể cho tôi nghe những công việc mà cô Benna làm trong rừng già.

Bà Carolyn kể rằng cô Benna đã có rất nhiều phát hiện thú vị trong rừng già. Cô đã phát hiện thêm được hai loại thực vật lạ người ta chưa

từng biết đến. Một trong hai loại đó là một loại dây leo dại mà cô đã lấy tên mình đặt cho nó. *Bennalepticus*. Hoặc là một cái gì đại loại như vậy.

Bà Carolyn kể là cô Benna đã thám hiểm những khu rừng già chưa ai đặt chân tới. Và cô đã phát hiện được rất nhiều điều bí mật đủ các loại. Những bí mật đó sẽ làm cô rất nổi tiếng một khi cô quyết định thông báo chúng cho giới khoa học biết.

Bà Carolyn hỏi:

— Lần cuối cùng cô Benna tới thăm cháu là bao giờ?

Bà vừa nói vừa cựa quậy để phủ tấm đắp bằng ni lông lên kín người. Tôi đáp:

— Lâu lắm rồi. Bây giờ cháu không thể nhớ nổi cô Benna giống ai nữa. Lúc đó cháu mới có bốn hay năm tuổi gì đó.

Bà Carolyn gật đầu, rút con dao nhựa ra bắt đầu phết bơ lên lát bánh mì trong suất ăn của mình và hỏi:

— Cô ấy có cho cháu một món quà đặc biệt nào không?

Tôi nhú mày cố nghĩ:

— Một món quà đặc biệt ư?

Bà Carolyn đặt miếng bánh đã phết bơ vào khay, đưa nó cho tôi và hỏi tiếp:

— Khi đến thăm cháu cô ấy có mang về cho cháu thứ gì đặc biệt của rừng già không?

Bà đã đeo lại cái kính râm lên mắt, vì thế tôi không thể nhìn thấy mắt bà như thế nào, nhưng tôi cảm thấy bà ta đang nhìn tôi chăm chú, tựa như dò xét. Tôi đáp:

— Cháu không nhớ. Cháu chỉ biết rằng cô ấy chưa đem cho cháu thứ gì tuyệt vời như cái đầu người khô. Cái đầu thật sự lạ lùng.

Bà Carolyn không cười. Bà ta quay lại với khay thức ăn của mình. Tôi tin chắc là bà ta đang suy nghĩ rất lung về một điều gì đó.

Sau bữa tối tôi ngủ thiếp đi. Chúng tôi bay suốt đêm và hạ cánh xuống vùng Đông Nam Á. Khi chúng tôi đến nơi trời vừa sáng. Bầu trời bên ngoài cửa sổ máy bay màu tím sẫm. Một màu trời đẹp kỳ lạ mà trước đây tôi chưa nhìn thấy bao giờ. Một vầng mặt trời to, đỏ chậm rãi lên cao trong màu tím thẫm của chân trời ấy.

Carolyn thông báo:

— Chúng ta sẽ đổi máy bay ở đây. Một cái máy bay không lồ như thế này sẽ không bao giờ hạ cánh nổi xuống Baladora. Từ đây chúng ta sẽ phải đi bằng máy bay nhỏ hơn.

Đúng là cái máy bay quá nhỏ. Trông giống như một thứ đồ chơi. Nó được sơn toàn một màu đỏ thắm. Trên hai cái cánh mỏng mảnh cũng có hai cái cánh quạt màu đỏ. Tôi sờ vào sợi dây cao su dùng để làm quay cánh quạt.

Bà Carolyn chỉ cho tôi người phi công. Đó là một người đàn ông trẻ mặc một chiếc áo kiểu Hawai sọc đỏ và vàng cùng với quần soóc. Chú có mái tóc chải hất về phía sau và một hàng ria mép. Tên là Ernesto. Tôi hỏi:

— Cái này có thể bay được ạ?

Chú cười với tôi sau hàng ria mép và trả lời, miệng vẫn cười khúc khích:

— Chú hy vọng là nó có thể bay được.

Chú giúp chúng tôi bước lên cái thang kim loại để vào cabin. Sau đó chú đu người vào khoang lái. Carolyn và tôi đã ngồi chật cả cabin. Chỉ có một khoang duy nhất dành cho chúng tôi sau buồng lái.

Khi Ernesto khởi động máy, bô gầm lên và rú như một cái máy gặt khởi động. Những cái cánh quạt bắt đầu quay tít. Động cơ gầm lên to đến nỗi tôi không nghe ra Ernesto đang gào to điều gì. Cuối cùng tôi

mới hiểu là chú ấy bảo chúng tôi thắt dây an toàn lại.

Tôi cúi người nhìn ra ngoài cửa sổ. Ernesto đang cho máy bay đi trên đường băng. Tiếng động cơ gầm to quá đến nỗi tôi phải bịt tai lại.

Tôi thầm nhủ mọi việc bắt đầu thú vị đây. Giống như là mình đang bay trong một chiếc điều vậy.

Mấy phút sau chúng tôi đã ở trên không trung và bay trên mặt biển màu xanh nước biển ngả sang màu lá cây. Ánh mặt trời rực rỡ ban mai khiến mặt nước biển lấp lánh lấp lánh.

Máy bay xóc và rung lên bần bật. Tôi cảm thấy cả gió vun vút qua nó khiến chúng tôi nhảy lên chồm chồm.

Một lúc sau bà Carolyn chỉ cho tôi những hòn đảo bên dưới. Hầu hết chúng đều màu xanh với những dải cát vàng bao quanh. Bà Carolyn bảo tôi:

— Tất cả những đảo kia đều là đảo có nhiều rừng già. Cháu có nhìn thấy cái kia không? – Bà chỉ một hòn đảo lớn có hình quả trứng – Có người đã tìm được cả một kho báu chôn trên hòn đảo đó. Vàng và ngọc quý đáng giá hàng triệu đô la.

Tôi la lên:

— Tuyệt vời!

Ernesto cúi người hãm phanh cho máy bay hạ xuống độ cao thấp hơn. Thấp đến nỗi tôi có thể phân biệt rõ các bụi cây và những cây to. Những cái cây trông như đan chằng chịt vào với nhau, tôi không hề nhìn thấy con đường nào dưới những bụi cây đó.

Nước biển ở đây chuyển sang màu xanh thẫm. Tiếng động cơ rú lên rất to khi máy bay bay ngược gió.

Bà Carolyn thông báo:

— Baladora kia rồi.

Bà chỉ ra ngoài cửa sổ khi một hòn đảo nữa hiện ra trước mắt chúng

tôi. Baladora to hơn các hòn đảo khác và rất lởm chởm. Nó có hình cong cong như một mảnh trăng lưỡi liềm.

Tôi kêu lên:

— Cháu không thể nào tin được là cô Benna lại ở đâu đó dưới kia.

Bà Carolyn mỉm cười sau đôi kính râm:

— Cô ấy đang ở đó đấy, đúng không nào?

Tôi nhìn lên khi thấy Ernesto quay người lại phía chúng tôi. Ngay lập tức tôi nhận thấy vẻ mặt chú nói lên điều gì đó phiền toái. Chú hét to nói với chúng tôi qua tiếng động cơ gầm rú:

— Chúng ta hơi bị phiền phức rồi.

Carolyn hỏi:

— Có chuyện gì vậy?

Ernesto gật đầu về khỗ sở:

— Vâng, hơi phiền. Bà thấy đấy... tôi không biết làm thế nào để hạ cánh xuống cái hòn đảo này cả. Hai người sẽ phải nhảy xuống thôi.

Tôi sợ tái người. Miệng lắp bắp nói:

— Nhưng... nhưng... nhưng... chúng ta không có dù!

Ernesto nhún vai:

— Cố mà nhảy xuống một cái gì đó mềm mềm vậy.

Tôi há hốc miệng. Không thể nào thở được. Hai tay tôi bấu chặt lấy tay ghế. Rồi tôi nhìn thấy nụ cười trên gương mặt bà Carolyn. Bà lắc đầu, mắt nhìn Ernesto:

— Mark còn bé quá mà. Nó chưa chịu nổi trò đùa như thế đâu.

Ernesto phá lên cười. Chú nheo mắt nhìn tôi:

— Cháu tin đấy, đúng chưa?

Tôi cũng giả vờ cười phá lên:

— Ha ha. Không đâu ạ. — Hai đầu gối tôi vẫn còn run lẩy bẩy. — Cháu biết là chú lừa cháu mà.

Carolyn và Ernesto cùng phá lên cười. Bà nói với chú:

— Cậu thật là...

Mắt Ernesto lóe sáng. Nụ cười của chú tắt ngấm. Chú đe tôi:

— Cháu sẽ phải học cách suy nghĩ thật nhanh khi ở trong rừng.

Chú quay lại cần lái. Tôi vẫn nhìn dán mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn hòn đảo Baladora đang trải ra dưới mắt chúng tôi.

Những con chim có đôi cánh trắng rất rộng đang lượn vòng trên những chùm cây xanh rì chằng chịt.

Phía gần bờ phía nam của hòn đảo có một vạt đất nhỏ đã được phát quang sẵn. Phía sau vạt đất tôi nhìn rõ những con sóng của đại dương liếm lên những tảng đá lởm chởm.

Cái máy bay nhỏ chúi mạnh khi chúng tôi hạ cánh – mạnh đến nỗi tôi chống bốn vó lên trời. Chúng tôi nhảy chồm chồm trên vạt đất mới phát còn bần thiêu. Sau đó chạy thêm một quãng nữa mới dừng lại.

Ernesto tắt máy. Chú đẩy cửa cabin rồi giúp chúng tôi ra khỏi máy bay. Chúng tôi phải cúi thấp đầu mới chui ra được.

Ernesto đem hành lý của chúng tôi. Bà Carolyn chỉ có chiếc túi vải thô nhỏ. Túi của tôi to hơn một tý. Chú Ernesto đặt hành lý xuống đường bằng rồi gio tay chào. Chú chui trở lại vào cái máy bay bé tý màu đỏ rồi kéo cửa đóng lại.

Khi cánh quạt máy bay quay tít làm cát cuốn lên mù mịt tôi vội nhắm mắt. Mấy giây sau Ernesto cất cánh. Nó bay lên cao dần, và tận đến khi hết đường bằng mới lên cao hơn những ngọn cây quanh đó. Sau đó nó đột ngột rẽ ngoặt và quay mũi hướng ra biển. Bà Carolyn và tôi nhặt túi hành lý lên. Tôi lấy tay che ánh nắng và hỏi:

— Chúng ta đi đâu bây giờ?

Bà Carolyn chỉ về phía trước. Phía bên kia đường bằng là một vạt cỏ cao. Hết vạt cỏ đó bắt đầu có những bụi cây, ở đó tôi nhìn thấy những ngôi nhà thấp mái màu xám.

Bà Carolyn bảo tôi:

— Đây là trụ sở của chúng ta. Các bác làm sân bay ngay cạnh đây. Phần còn lại của hòn đảo toàn là rừng già. Không có đường. Không có một ngôi nhà nào nữa. Hoàn toàn hoang dại.

Tôi hỏi:

— Các bác có đường dây cho T.V không?

Bà dừng lại một tý, rồi phá lên cười. Tôi không nghĩ rằng bà cho là tôi nói đùa.

Chúng tôi xách hành lý đi về phía mấy ngôi nhà lúp xúp đó. Mặt trời buổi sớm vẫn chưa lên cao. Nhưng không khí đã nóng nực và ẩm ướt. Có hàng trăm con côn trùng nhỏ màu trắng – hình như là một loại muỗi mắt – nhảy trên những đám cỏ cao, chúng phóng từ đám cỏ này sang đám khác.

Tôi nghe thấy những tiếng vo ve. Đâu đó phía xa có tiếng chim rúc, tiếp đó là tiếng rúc trả lời dài và buồn bã.

Bà Carolyn đi nhanh, rẽ những đám cỏ cao thành những vệt dài và không hề để ý đến những đám côn trùng nhỏ màu trắng. Tôi phải chạy để theo kịp bà. Mồ hôi túa ra trên trán tôi. Phía sau gáy tôi cũng bắt đầu ướt đầm. Tại sao bà Carolyn lại vội vã như vậy?

Tôi nhìn những bụi cây thấp vụn vụn phía sau dãy nhà thấp lè tè, nói:

— Chúng ta giống như bị nhốt vào cái bẫy ở đây vậy. Cháu muốn nói là khi hết thực phẩm thì làm thế nào chúng ta đi khỏi hòn đảo này được?

Bà Carolyn đáp, vẫn không hề đi chậm lại tý nào:

— Chúng ta sẽ gọi điện thoại vô tuyến cho Ernesto. Chú ấy chỉ cần một giờ là có thể đưa chúng ta đi khỏi đảo.

Điều đó làm tôi cảm thấy dễ chịu hơn một tý. Tôi boi qua những vạt cỏ cao cố gắng theo kịp bà Carolyn.

Cái túi của tôi bắt đầu trở nên nặng trĩu. Tôi đưa bàn tay còn rảnh để gạt mồ hôi khỏi chảy xuống mắt.

Chúng tôi đã gần đến khu trụ sở. Tôi mong cô Benna sẽ ào ra để ôm chầm lấy mình. Nhưng tôi không hề nhìn thấy bóng dáng một ai.

Một cái ăng ten radiô dựng bên cạnh ngôi nhà. Khu trụ sở hình vuông chẵn chẵn. Mái bằng. Trông như là nó được trồng lộn ngược vậy. Mỗi phía tường đều có những cửa sổ vuông ở chính giữa.

Tôi hỏi bà Carolyn:

— Những cái gì giăng trên các cửa sổ kia hả bác?

Bà quay lại trả lời:

— Màn muỗi đấy. Đã bao giờ cháu nhìn thấy những con muỗi to như cái đầu cháu chưa?

Tôi cười to:

— Chưa.

—Ồ, vậy cháu sẽ thấy.

Tôi lại cười to. Rõ ràng là bà đang đùa.

Chúng tôi bước vào ngôi nhà đầu tiên, ngôi nhà lớn nhất trong dãy nhà. Tôi đặt hành lý của mình xuống, bỏ mũ ra và lấy ống tay áo thấm bớt mồ hôi trên trán. Phù. Nóng quá.

Một cái cửa có che màn dẫn vào trong nhà. Bà Carolyn giữ cửa để tôi vào. Tôi nóng ruột vớt túi hành lý trên đất và kêu lên:

— Cô Benna! Cô Benna!

Ánh nắng xiên qua tấm màn che trên cửa sổ. Mất mấy giây mắt tôi mới quen với bóng tối bên trong nhà.

Tôi nhìn thấy một cái bàn chật ních những ống nghiệm và nhiều dụng cụ khác. Tôi nhìn thấy cả một cái giá sách chật ních những sách và sổ tay.

— Cô Benna?

Rồi tôi nhìn thấy cô. Cô mặc một cái áo khoác trắng dùng trong phòng thí nghiệm đứng cạnh một cái bàn kê cạnh tường và quay lưng lại với tôi.

Cô quay lại, lau tay vào một chiếc khăn.

Không.

Không phải cô Benna.

Một người đàn ông. Một người đàn ông tóc trắng mặc chiếc áo choàng trắng. Tóc ông ta dày và lật thẳng ra đằng sau. Mặc dù trong phòng tối mờ mờ tôi vẫn nhìn thấy mắt ông ta xanh màu da trời. Đôi mắt rất lạ. Trông như hai hòn bi ve. Như cảm thạch vậy.

Ông ta mỉm cười. Không phải cười với tôi.

Ông ta đang mỉm cười với bà Carolyn.

Ông ta hất đầu về phía tôi và hỏi Carolyn:

— Nó có cái đó không?

Giọng ông ta hơi gai gai, khàn khàn.

Bà Carolyn gật đầu:

— Có, nó có.

Tôi thấy rõ bà thở nặng nhọc. Hơi thở ngắn và nhanh. Bà đang vui mừng hay lo âu?

Một nụ cười nở rộng trên khuôn mặt người đàn ông. Trong đôi mắt xanh của ông hiện ra những vòng tròn.

Tôi phân vân nói:

— Chào chú.

Trong lòng tôi thật sự cảm thấy bối rối. Câu hỏi đó nghĩa là thế nào? Tôi có cái gì nhỉ? Tôi hỏi:

— Cô Benna của cháu đâu ạ?

Người đàn ông chưa kịp trả lời thì một cô bé xuất hiện. Cô bé cũng có mái tóc màu vàng sáng và thẳng, mắt cũng xanh da trời. Cô bé mặc một cái áo thun và quần soóc trắng. Có lẽ khoảng bằng tuổi tôi.

Người đàn ông nói giọng khàn khàn, giống như nói thầm:

— Đây là Kareen con gái của chú. Chú là tiến sĩ Richard Hawling. – Ông ta quay về phía Kareen. – Còn đây là cháu của cô Benna, Mark.

Kareen đáp, mắt đảo nhanh:

—Ồ, con chưa biết. – Cô bé quay lại phía tôi. – Chào bạn, Mark.

Tôi đáp lại vẫn chưa hết bối rối:

— Chào bạn.

Kareen hất mái tóc vàng óng ra sau:

— Bạn học lớp mấy?

Tôi nói:

— Lớp sáu.

— Tôi cũng học lớp sáu. Chỉ có điều học kỳ này tôi không đi học mà ở trong cái đồng rác này. – Nó quay lại cười với bố.

Tôi hỏi tiến sĩ Hawling:

— Cô cháu đâu ạ? Cô ấy đang làm việc hay sao ạ? Cháu nghĩ là cô ấy phải đang ở đây. Bác biết đấy, cháu vừa tới nơi mà.

Tiến sĩ Hawling nhìn tôi bằng đôi mắt xanh lạ lùng của ông. Mất một lúc lâu ông không trả lời tôi. Cuối cùng ông nói:

— Benna không ở đây.

— Xin lỗi, cháu nghe không rõ, – Tôi không chắc mình có nghe đúng ông nói gì không. Khó mà hiểu nổi vì giọng ông ta nghe rất khàn. – Cô ấy đang bận ă?

Ông ta đáp:

— Chúng tôi cũng không biết nữa.

Kareen nghịch nghịch mấy lọn tóc, nó quăn tóc vào ngón tay và nhìn tôi chăm chăm.

Bà Carolyn bước đến cạnh bàn thí nghiệm và chống cùi tay lên đó, đầu tựa lên hai bàn tay. Bà nói:

— Cô Benna của cháu bị mất tích.

Những lời của bà khiến óc tôi như đặc cứng lại. Tôi không hề chờ đợi nghe thấy điều đó. Và bà ta nói một cách thật bình thản. Không hề có một tình cảm gì hết.

— Cô ấy... *mất tích?*

Kareen liếc nhìn cha và nói:

— Cô ấy mất tích đã mấy tuần nay rồi. Cả ba chúng tôi đã rất cố gắng để tìm cô ấy.

Tôi sững sờ, vô tình thọc hai tay vào túi quần:

— Cháu... cháu không hiểu.

Tiến sĩ Hawling giải thích:

— Cô của cháu bị lạc trong rừng già.

Tôi ngắt lời :

— Nhưng... bác Carolyn nói...

Tiến sĩ Hawling giơ một tay lên ra hiệu cho tôi im lặng:

— Mark, cô của cháu bị lạc trong rừng già thật đấy.

Tôi bối rối hỏi:

— Nhưng... nhưng tại sao bác không nói cho mẹ cháu biết?

Tiến sĩ Hawling đáp:

— Chúng tôi không muốn làm mẹ cháu lo lắng. Bởi vì Benna là em gái của mẹ cháu. Bác Carolyn mang cháu đến đây là vì chính cháu có thể giúp chúng ta tìm được cô ấy.

Miệng tôi há hốc:

— Hà? Cháu? Làm sao cháu có thể giúp gì được?

Tiến sĩ Hawling bước ngang qua gian phòng nhỏ để đi về phía tôi, mắt ông ta dán chặt vào tôi. Ông ta nói bằng cái giọng khàn khàn thì thầm:

— Mark, cháu có thể giúp được. Cháu có thể giúp chúng ta tìm được Benna, bởi vì cháu có *Phép thuật của rừng già*.

— Cháu có cái gì?

Tôi nhìn tiến sĩ Hawling chăm chăm, chẳng hiểu ông ta đang nói về cái gì. Phải chăng *Phép thuật của rừng già* là một trò chơi điện tử? Phải chăng nó cũng giống như trò *Chúa Rừng*?

Tại sao ông ta lại nghĩ là tôi có *Phép thuật của rừng già*?

Ông ta nhìn chăm chăm vào tôi bằng đôi mắt màu xanh lơ kỳ dị và nhắc lại:

— Cháu có *Phép thuật của rừng già*. Để bác giải thích cho cháu biết.

Kareen cắt ngang:

— Bố cho con nói trước một tý nhé. Bạn ấy vừa mới bay hơn một trăm giờ. Bạn ấy hẳn phải mệt lắm rồi.

Tôi nhún vai:

— Đúng thế. Cháu hơi mệt.

Bà Carolyn dẫn tôi đến một cái ghế tựa cao đặt cạnh bàn thí nghiệm và nói:

— Ngồi xuống đây đã.

Sau đó bà quay sang hỏi Kareen:

— Cô còn lon Coca nào không nhỉ?

Kareen mở một cái tủ lạnh nhỏ đặt cạnh tường và trả lời:

— Còn mấy lon. – Cô bé cúi xuống để lấy một lon ra. – Lần tới Ernesto sẽ mang thêm một thùng đến.

Kareen đem cho tôi một lon Coca. Tôi mở nó ra và ghé vào miệng. Chất nước mát lạnh thật là dễ chịu đối với cổ họng khô rát và nóng bỏng của tôi. Kareen tựa vào bàn và xích đến gần tôi.

— Bạn đã được vào rừng già bao giờ chưa?

Tôi uống thêm một hơi Coca nữa:

— Chưa. Chưa vào thật bao giờ. Nhưng tớ đã xem rất nhiều phim về rừng già.

Kareen cười lớn:

— Không hề giống như trong phim đâu. Tớ muốn nói chẳng hề có những đàn linh dương hay những đàn voi tập trung bên những vũng nước đâu. Ít nhất là không có ở Baladora này.

Tôi hỏi:

— Trên đảo có con gì?

Kareen đáp:

— Nhiều nhất là muỗi.

Bà Carolyn nói:

— Có một số giống chim đỏ rất đẹp. Gọi là cò đỏ. Cháu sẽ không thể nào tin nổi cái màu của nó đâu. Hoi giống hồng hạc, nhưng rực rỡ hơn.

Suốt thời gian đó tiến sĩ Hawling vẫn quan sát tôi. Ông bước đến bên bàn và ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện với tôi.

Tôi áp lon Coca mát lạnh vào cái trán nóng bỏng của mình rồi đặt xuống bàn. Tôi nói với ông ta:

— Hãy nói cho cháu biết về chuyện cô Benna cháu đi.

Tiến sĩ Hawling nhăn mặt nói:

— Không có gì để nói nhiều cả. Cô ấy nghiên cứu những giống cây sen mới đâu đó tận cuối khu rừng này. Nhưng rồi một đêm không thấy cô ấy về.

Bà Carolyn xoắn những lọn tóc trong tay và cắn môi. Bà nói:

— Chúng tôi vô cùng lo lắng về cô ấy. Lo vô cùng. Chúng tôi tìm mãi, sau mới quyết định là cháu có thể giúp được chúng tôi.

Tôi hỏi:

— Nhưng làm thế nào cháu có thể giúp gì được? Cháu chưa từng vào rừng bao giờ.

Bà Carolyn đáp:

— Nhưng cháu có *Phép thuật của rừng già*. Benna đã đưa cho cháu. Lần trước khi đến thăm cháu ấy. Chúng tôi đã đọc được điều đó. Benna viết như vậy trong sổ tay của cô ấy để trên kia kia.

Bà Carolyn chỉ lên một dãy những cuốn sổ tay bìa đen trên giá sách kê sát tường. Tôi nhìn chúng, cố nghĩ. Nhưng tôi vẫn chẳng hiểu gì hết.

Tôi hỏi:

— Cô Benna đã cho cháu một *Phép thuật của rừng già* nào đó ư?

Tiến sĩ Hawling gật đầu:

— Đúng vậy, cô ấy đã cho cháu. Cô ấy sợ bí mật đó có thể rơi vào những bàn tay không xứng đáng. Vì vậy cô ấy đã cho cháu.

Carolyn hỏi:

— Cháu có nhớ ra không?

Tôi nói với họ:

— Khi đó cháu còn bé quá. Cháu mới có bốn tuổi, cháu chẳng thể nhớ ra nổi cái gì đâu. Cháu không nghĩ là cô ấy đã đưa cho cháu một cái gì.

Carolyn khẳng khẳng:

— Nhưng cô ấy đã đưa. Chúng ta biết là cháu có *Phép thuật của rừng già*. Chúng ta biết rằng cháu...

Tôi cắt lời:

— Như thế nào? Làm thế nào bác biết được cháu có nó?

Carolyn trả lời:

— Tại vì cháu đã nhìn thấy cái đầu người khô phát sáng. Cái đầu đó chỉ tỏa sáng cho ai có *Phép thuật của rừng già* thấy mà thôi. Chúng tôi đọc thấy như thế trong sổ tay của Benna.

Tự nhiên tôi thấy cổ họng mình khô khốc. Tim đập dồn dập. Tôi hỏi giọng nghẹn đi:

— Bác bảo là cháu có một thứ phép lạ gì đó. Nhưng cháu chẳng cảm thấy điều gì khác thường cả. Cháu chưa bao giờ làm điều gì kỳ diệu cả.

Tiến sĩ Hawling nhẹ nhàng nói:

— Cháu có phép thuật đó. Phép thuật đó có đã hàng trăm năm rồi. Nó là của người Oloy. Người Oloy đã từng sống trên đảo này.

Carolyn nói thêm:

— Họ hay làm đầu người khô. Hàng trăm năm về trước kia. Cái đầu bác mang cho cháu đó là đầu của người Oloy. Chúng ta cũng đã phát hiện ra nhiều cái nữa.

Tiến sĩ Hawling nói:

— Nhưng cô của cháu đã phát hiện ra bí mật trong phép lạ cổ xưa của họ. Và cô ấy đã cho cháu.

Kareen tuyên bố:

— Bạn sẽ giúp chúng tôi tìm ra cô Benna. Bạn sẽ phải sử dụng cái phép thuật đó. Chúng ta sẽ phải tìm ra cô Benna tội nghiệp, trước khi mọi chuyện đã trở thành quá muộn.

Tôi bảo họ:

— Cháu sẽ thử cố.

Nhưng tôi nghĩ thầm trong bụng: họ nhầm to rồi. Có lẽ họ lừa tôi

với một ai khác.

Tôi chẳng hề có *Phép thuật của rừng già*. Chẳng có gì hết.

Và tôi sẽ làm gì bây giờ?

Suốt ngày hôm đó tôi cùng Kareen sục sạo khắp bìa rừng. Chúng tôi tìm thấy những con nhện vàng rất lạ, to gần bằng nắm tay tôi. Kareen còn chỉ cho tôi xem những cái cây có thể cụp các lá lại làm thành một cái bẫy để nhốt những con côn trùng cho đến khi nào chúng bị cây tiêu hóa hoàn toàn.

Thật tuyệt.

Chúng tôi trèo lên những cái cây thấp tán rộng, ngồi vắt vẻo trên cành và trò chuyện.

Tôi nghĩ Kareen có vẻ cũng được. Nó rất nghiêm trang, chẳng bao giờ cười hết cỡ. Và không hề có cảm tình với rừng già.

Mẹ Kareen chết khi nó còn nhỏ. Nó muốn về ở với bà ngoại ở New Jersey nhưng cha nó không đồng ý.

Trong khi nói chuyện với Kareen tôi vẫn nghĩ mãi về *Phép thuật của rừng già* và tôi vẫn nghĩ mãi về chuyện tại sao tôi lại không có nó, dấu cho nó có là cái gì đi chăng nữa.

Chắc chắn là bao giờ tôi cũng yêu thích những bộ phim về rừng rậm. Cả những cuốn sách và những trò chơi về rừng rậm cũng vậy. Tôi luôn nghĩ rằng rừng rậm thật sự kì lạ. Nhưng như vậy không có nghĩa là tôi có một sức mạnh đặc biệt nào đó.

Và bây giờ cô Benna mất tích. Các bạn cô ở Baladora đã tuyệt vọng trong việc tìm kiếm cô, đến nỗi họ phải đem tôi đến đây.

Nhưng liệu tôi có thể làm gì được?

Đêm đó tôi nằm thao thức trong giường, câu hỏi đó cứ lẩn quẩn mãi trong đầu.

Tôi nhìn lên trần nhà trong căn phòng thấp lè tè, hoàn toàn tĩnh táo. Phía sau tòa nhà chính có sáu, bảy cái lán mái bằng. Mỗi người chúng

tôi ngủ trong một cái lán ấy.

Căn phòng nhỏ của tôi có một cái giường nhỏ trải đệm mỏng. Tôi đặt cái đầu người khô của mình trên chiếc bàn thấp đặt cạnh giường. Đó là một cái bàn đầu nhỏ toàn ngăn kéo, ngoại trừ ngăn cuối cùng để trống. Một tủ đựng quần áo chỉ vừa đủ để đựng số quần áo tôi mang theo. Phía sau còn có một phòng tắm nhỏ.

Qua tấm rèm che trên cửa sổ mở rộng tôi nghe thấy tiếng côn trùng rả rích. Từ phía xa vẳng đến những tiếng *gao gao gao*. Đó là tiếng một con thú gì đó kêu.

Làm sao tôi có thể giúp mọi người tìm ra cô Benna được? Tôi cứ băn khoăn mãi trong khi thao thức nhìn lên trần nhà và lắng nghe những âm thanh lạ lẫm.

Tôi có thể làm gì đây?

Tôi cố nhớ lại hình ảnh cô Benna. Tôi cố nhớ lại cô đã đến thăm chúng tôi ra sao hồi tôi mới lên bốn.

Tôi hình dung ra một người phụ nữ thấp, tóc cắt ngắn. Cũng mũm mĩm như tôi. Một khuôn mặt tròn hồng hào. Đôi mắt đen chăm chú.

Tôi nhớ rằng cô nói rất nhanh. Giọng nói hoạt bát vui vẻ, hình như lúc nào cô cũng đang rất vui. Rất nhiệt tình.

Tôi nhớ...

Không thêm được gì nữa. Đó là tất cả những gì tôi có thể nhớ được về cô tôi.

Cô có cho tôi cái *Phép thuật của rừng già* ấy không nhỉ? Không, tôi không nhớ ra cô có cho tôi cái gì, không nhớ ra điều gì có liên quan đến nó.

Tôi muốn nói rằng người ta cho nhau phép thuật bằng cách nào kia chứ.

Tôi cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi về chuyện đó. Tôi cố nhớ lại thêm chuyện

viếng thăm của cô ra sao.

Nhưng không thể nào nhớ ra nổi.

Tôi biết bà Carolyn và tiến sĩ Hawling đã sai lầm một cách kinh khủng. Nhất định sáng mai tôi sẽ nói với họ như vậy. Tôi sẽ bảo họ đã chọn nhầm đứa trẻ rồi.

Một sai lầm khủng khiếp... sai lầm khủng khiếp. Những chữ đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi.

Tôi ngồi dậy, không làm sao ngủ được. Óc tôi tỉnh như sáo.

Tôi quyết định đi một vòng quanh trụ sở. Có thể tôi sẽ tìm hiểu xem những bụi cây bắt đầu trở nên rậm rạp từ chỗ nào và rừng rậm bắt đầu từ đâu.

Tôi rón rén bước tới cửa chính, có che rèm và mở cửa. Phòng tôi nằm cuối dãy nhà? Từ cửa phòng tôi có thể nhìn rõ các phòng khác. Tất cả đều tối om. Kareen, Carolyn và tiến sĩ Hawling đều đã ngủ.

Gao... gao... Những tiếng kêu ở đằng xa lại lặp lại.

Một làn gió nhẹ ở đằng xa lại thổi lại. Một làn gió nhẹ khiến những đám cỏ cao rạp đi. Lá cây xào xạc như những tiếng thì thào khe khẽ.

Tôi mặc cái áo thun dài có túi. Không cần mặc thêm quần áo nữa. Chẳng có ai khác còn thức cả. Thêm nữa tôi chỉ nên đi dạo một lát thôi.

Gao... gao... Tiếng kêu hơi gần lại hơn một tý. Không khí ban đêm nóng và ẩm, nóng không kém gì ban ngày. Sương buông xuống khá dày và tôi bước xuống những đám cỏ cao ẩm sương. Những ngọn cỏ ướt xuyên qua dép xăng đan cù vào chân tôi nhồn nhột.

Tôi đi ngang qua dãy lán tối om im ắng. Phía bên phải tôi những hàng uốn cong về một phía và đung đưa. Những cái bóng đen sì nổi bật trên nền trời tím thẫm. Không có trăng. Cũng không có sao trên bầu trời đêm nay.

Tôi tự nhủ, có lẽ đi dạo ban đêm là một ý tưởng không đúng. Có thể là trời quá tối.

Tôi nhận ra là mình cần một cái đèn pin. Tôi nhớ lại lúc dẫn tôi về lán ngủ bà Carolyn đã dặn tôi:

— Không bao giờ được đi ra ngoài nếu không đem theo đèn pin. Vào ban đêm ở đây chúng ta không là cái gì cả. Ban đêm ở đây là thế giới của muông thú.

Bà đã cảnh cáo tôi như vậy.

Lưng dãy nhà trụ sở thấp thoáng phía trước. Tôi quyết định quay lại.

Nhưng chưa kịp quay lại tôi đã nhận ra rằng tôi không chỉ có một mình.

Trong bóng tối tôi bắt gặp một đôi mắt đang nhìn tôi.

Tôi há hốc miệng, một cảm giác lạnh buốt chạy dọc sống lưng.

Cố nhìn vào màn đêm tím thẫm, tôi nhìn thấy một đôi mắt nữa.

Và sau đó một đôi nữa, rồi một đôi nữa.

Những đôi mắt đen nhìn tôi không chớp, bất động.

Những đôi mắt đen.

Tôi như đóng băng. Không thể cử động nổi.

Tôi biết mình đã sập bẫy. Chúng quá đông. Quá đông.

Chân tôi run lẩy bẩy. Những cảm giác chạy dọc sống lưng và cổ tôi.

Khi tôi nhìn lại đôi mắt đen đó, nhìn lại những đôi mắt đen chồng chồng lớp lớp, đôi nọ trên đầu đôi kia, khi tôi nhìn lại chúng thì chúng bắt đầu tỏa sáng.

Mỗi lúc một sáng hơn.

Trong ánh sáng màu vàng tôi nhận ra đó không phải mắt thú rừng.

Không phải mắt của một con thú.

Đó là mắt người.

Tôi đang nhìn vào những đôi mắt sáng quắc của hàng trăm cái đầu người khô.

Cả một đồng đầu người khô xếp thành một cái cọc cao.

Tất cả được xếp chồng lên nhau. Những đôi mắt trên những đôi mắt. Những cái đầu chỉ nhỏ bằng nắm tay nắm chặt, những cái miệng nhếch ra cười nhạt bóng hoặc há hốc ra, không có một cái răng nào trông thật khủng khiếp.

Những cái đầu trên những cái đầu. Đan chéo, nhăn nhúm và toàn da.

Và những tia sáng vàng chói trong các đôi mắt đó trông thật khủng khiếp.

Tôi thốt lên một tiếng kêu ghen tặc, rồi im bặt.

Hai chân tôi tự nhiên mềm nhũn và yếu ớt. Tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực. Tôi chạy quanh ngôi nhà chính, cái ánh sáng vàng cứ lù lù đuổi theo sau. Tôi cố hết sức chạy thật nhanh đến trước dãy nhà tối om đứng trước cánh cửa có treo rèm.

Há hốc mồm để thở, tôi kéo cửa và nhảy vào.

Tôi dựa lưng vào tường đứng chờ. Chờ cho các ánh sáng tắt đi và hơi thở chậm lại.

Hơn một phút sau tôi mới cảm thấy bình tĩnh hơn.

Tôi ngạc nhiên tự hỏi, tại sao những cái đầu ấy lại chồng lên nhau như thế? Tôi lắc mạnh đầu cố gạt cái hình ảnh khủng khiếp ấy đi. Tất cả những cái đầu ấy đã từng là những con người. Cách đây hàng trăm năm chúng là những con người.

Và bây giờ...

Tôi cố cựa mạnh, cổ họng tôi như bị thít chặt và khô khốc.

Tôi đi ngang qua gian phòng để đến chỗ tủ lạnh. Cần phải uống cái gì đó mát lạnh. Vì thế tôi đi đến cạnh bàn thí nghiệm.

Tay tôi quờ quạng và chạm phải một vật gì trên bàn. Tôi vồ được nó trước khi nó lăn xuống khỏi bàn. Một cái đèn pin. Tôi reo lên vui mừng:.

— A!

Tôi tự hứa với mình từ giờ trở đi sẽ nghe theo lời khuyên của bà Carolyn. Sẽ không ra ngoài mà không đem theo đèn pin.

Tôi bấm đèn, một luồng ánh sáng trắng quét trên nền nhà. Tôi nâng đèn chiếu lên cái giá sách kê dựa vào tường.

Những cuốn sổ tay của cô Benna chợt hiện ra trước mắt. Chúng gần choán hết cái giá sách.

Tôi đi nhanh đến cạnh giá sách, giơ bàn tay còn rảnh với lên cuốn trên cùng của chồng sổ. Nó nặng hơn tôi tưởng đến nỗi tôi suýt đánh rơi.

Tôi cấp cuốn sổ đi về phía bàn thí nghiệm, leo lên cái ghế tựa cao lênh khênh và bắt đầu mở cuốn sổ.

Tôi tự nhủ may ra có thể tìm được câu trả lời ở đây.

Tôi cúi xuống cuốn sổ và chiếu ánh sáng vào trang giấy, sau đó bắt đầu giở lướt qua từng trang.

May là chữ cô tôi rất to. Rất rõ ràng và dễ đọc.

Từng trang hình như được đánh số theo từng năm, tôi tiếp tục giở lướt các trang, đọc lướt rất nhanh từng trang cho đến khi tới năm mà cô đến thăm chúng tôi. Mắt tôi tròn xoe khi giở đến phần nói đến thần lằn. Hình như cô Benna nghiên cứu về phá hệ của một loại thần lằn thì phải.

Rồi cô mô tả một cái hang vừa tìm được, hang ẩn sâu vào một vách đá bên rìa đảo. Cô viết rằng người Oloy đã từng sống ở đây, có thể là cách đây khoảng hai trăm năm.

Tôi đọc kỹ danh sách rất dài những vật cô Benna đã tìm thấy trong hang, ở đây chữ cô Benna trở nên rất nghèo nàn và nguệch ngoạc. Tôi đoán là cô vô cùng thích thú với những thứ vừa tìm ra.

Tôi lật tiếp nhiều trang nữa và bắt đầu đọc phần được đánh dấu là “mùa hè”. Trong khi đọc môi tôi trề xuống, mắt như muốn lồi khỏi đầu.

Chữ cô tự nhiên mờ đi. Tôi phải hạ thấp đèn pin xuống để đọc cho rõ hơn. Rất nhiều lần tôi thấy như bị lóa mắt.

Không muốn tin vào những điều mình đọc được.

Tôi không muốn tin vào những điều cô Benna đã viết.

Nhưng những dòng chữ vẫn còn đó. Và chúng thật khủng khiếp.

Cái đèn pin rung bần bật trong tay tôi. Tôi phải nắm chặt bằng cả hai tay, thì người vào bàn để đọc những lời của cô Benna, môi khẽ mấp máy. Cô tôi viết bằng những chữ to rõ ràng:

“Tiến sĩ Hawling và cô em Carolyn của y sẽ không hề dừng việc tàn phá rừng rậm cùng với mọi tạo vật sống trong đó. Họ chẳng cần quan tâm là họ đang làm đau hoặc đang giết một vật gì. Họ chỉ quan tâm đến việc có cái họ muốn.” Tôi cố ghì mình phải ngồi cho vững, cố giữ yên ánh đèn pin trên trang giấy. Và đọc tiếp:

“Tìm thấy bí mật *Phép thuật của rừng già* trong cái hang đó là phát hiện thú vị nhất của tôi. Nhưng tôi biết rằng một khi tiến sĩ Howling và Carolyn còn ở bên cạnh tôi thì bí mật đó không thể được an toàn. Họ sẽ sử dụng *Phép thuật của rừng già* để trở thành những con quỷ. Và vì thế tôi đã tặng *Phép thuật của rừng già* cho cháu tôi, thằng Mark. Nó sống ở Mỹ cách đây bốn ngàn dặm. Và vì thế tôi hi vọng bí mật đó sẽ được an toàn.”

Cô tôi viết tiếp:

“Nếu có lúc nào đó *Phép thuật của rừng già* rơi vào tay tiến sĩ Hawling thì rừng sẽ hủy diệt. Đảo Baladora sẽ bị hủy diệt. Và tôi cũng sẽ bị hủy diệt.”

Tôi lật sang trang, cố giữ cái đèn pin đứng im để có thể đọc nhanh hơn. “Nếu tiến sĩ Hawling chiếm được *Phép thuật của rừng già*, y sẽ lấy đầu tôi đem nhồi khô cho đến khi nào không còn dấu vết gì của tôi nữa. Tôi nhất thiết phải giữ cháu tôi cách xa Hawling hàng ngàn dặm. Bởi vì y cũng sẽ nhồi đầu Mark để chiếm đoạt phép thuật mà tôi đã giấu ở đó.”

Ôi... Tôi rên rì.

Nhồi đầu tôi?

Tiến sĩ Hawling sẽ nhồi cái đầu của tôi để làm một cái đầu khô?

Tôi đọc những dòng cuối lần nữa: “Tôi phải giúp cháu tôi cách xa hẳn hàng ngàn dặm khỏi...”

Tôi tự nhủ: Nhưng mình không cách xa lão hàng ngàn dặm nữa rồi.

Tôi đang ở đây. Ở ngay đây.

Mụ Carolyn mang tôi đến đây để ăn cắp phép thuật, để chiếm nó khỏi tôi. Mụ và lão tiến sĩ Hawling định đem nhồi cái đầu của tôi!

Tôi đóng quyển sổ lại và hít vào một hơi thật sâu. Nhưng điều đó không khiến cho tim tôi đập chậm lại.

Tôi băn khoăn không biết chúng đã làm gì cô Benna.

Có phải chúng đã cố chiếm đoạt bí mật của cô? Chúng đã làm một điều gì khủng khiếp với cô chẳng?

Hay là cô đã trốn chạy khỏi chúng? Cô có trốn thoát không?

Có phải bọn chúng đem tôi đến đây để dụ dỗ cô về, để chúng có thể bắt lại cô? Vậy thì một khi tôi tìm ra cô, chúng định sẽ nhồi đầu cả hai chúng tôi chẳng?

Tôi lăm lăm cố giữ cho mình khỏi run:

Không... khôôôông!

Tôi đã nghĩ rằng chúng là bạn tôi. Bạn tôi...

Nhưng ở đây tôi không được an toàn. Tôi đang sa vào một nguy hiểm vô cùng lớn.

Tôi phải đi khỏi thôi. Lấy quần áo và đi khỏi những con quỷ này. Càng nhanh càng tốt.

Tôi đứng phắt khỏi ghế, quay lại nhìn ra cửa.

Phải đi ngay thôi. Phải đi khỏi ngay thôi.

Những từ đó cứ nhắc đi lại theo nhịp đập của quả tim đang đập

thình thịch trong ngực tôi.

Tôi gio tay định đẩy cửa.

Nhưng có người đang đứng ở đó. Đang đứng trong một chỗ tối om, chắn ngang đường chạy trốn của tôi.

Một giọng nói vang lên:

— Cậu nghĩ cậu sẽ đi đâu?

Kareen kéo cửa và bước vào phòng. Nó mặc một chiếc áo chui đầu dài quá đầu gối. Mái tóc vàng của nó rối bù. Nó hỏi:

— Cậu đang làm gì ở đây thế?

Tôi chĩa cái đèn pin ra như một thứ vũ khí và kêu lên:

— Để cho tớ đi.

Nó bước lùi lại và bật kêu nho nhỏ:

— Ê này!

Tôi đẩy nó ra, khẳng khẳng:

— Tớ phải đi.

Nó hỏi:

— Mark có chuyện gì vậy? Tại sao cậu hành động như thằng điên thế?

Tôi dừng lại, dựa vào khuôn cửa hé mở, chiếu đèn pin vào mặt Kareen và bảo nó:

— Tớ đã thấy quyển sổ tay của cô Benna. Tớ đã đọc những điều cô Benna viết về bố cậu và về cô Carolyn của cậu.

Kareen buông một tiếng:

— Ồ...

Tôi vẫn chiếu ánh sáng vào mặt nó. Nó tránh đi, giơ tay lên che mắt. Tôi sẵn giọng:

— Cô tớ đâu? Cậu có biết cô tớ đâu không?

Kareen đáp:

— Không. Cậu có thể hạ thấp cái đèn xuống một tí được không?

Tôi chiếu đèn thấp xuống một tý.

— Bố cậu đã làm điều gì khủng khiếp với cô tớ phải không? Bố cậu đã giết cô Benna?

Careen kêu lên:

— Không. Sao cậu có thể hỏi như vậy, Mark? Bố tớ không phải là quỷ sứ. Bố tớ chỉ không nhất trí với cô Benna vài điểm thôi.

— Cậu có cam đoan là cậu không biết cô tớ ở đâu không. Có phải cô ấy đang trốn đâu đó không? Cô ấy đang trốn khỏi bố cậu chứ gì? Cô ấy có còn ở trên đảo này không?

Những câu hỏi cứ bật ra khỏi miệng tôi. Tôi muốn bóp chặt Kareen và buộc nó phải nói ra sự thật.

Nó vuốt hai bên tóc, khẳng khẳng nói:

— Chúng tôi không biết cô cậu đang ở đâu. Chính vì thế cô Carolyn mới đưa cậu đến đây. Để giúp chúng tôi tìm cô ấy. Chúng tôi rất lo lắng về cô Benna. Chúng tôi lo thật sự đấy.

Tôi giận dữ kêu lên:

— Nói dối. Tớ đã đọc cuốn sổ tay của cô tớ. Bố cậu không hề lo lắng tí nào về cô tớ.

Kareen khẳng khẳng:

— Vậy thì tớ lo. Tớ rất yêu quý cô của cậu. Cô ấy đối với tớ rất tốt. Tớ không quan tâm đến bố tớ và cô Carolyn và những gì họ tranh luận với cô Benna. Tớ lo lắng cho cô Benna. Lo lắm, thật đấy.

Tôi lại chếch cái đèn chiếu cao lên một tý. Tôi muốn nhìn thấy vẻ mặt của Kareen. Tôi muốn biết xem nó nói có thật không.

Đôi mắt xanh của nó lóe sáng dưới ánh đèn. Tôi như thấy những giọt nước mắt lăn trên má nó. Có lẽ nó thành thật. Tôi chiếu đèn thấp xuống và nói:

— Được, nếu cậu lo cho cô tớ thì hãy giúp tớ đi khỏi nơi đây.

Nó vội đáp mà không hề nghĩ ngợi gì:

— Ô kê, tớ sẽ giúp cậu.

Tôi đóng cửa lại rón rén bước ra ngoài. Kareen đi theo tôi. Nó khẽ nói:

— Tắt đèn đi. Không thể để bố tớ hay cô Carolyn nhìn thấy.

Tôi tắt đèn và bước nhanh về phía phòng mình. Kareen vội vã đi bên cạnh. Tôi thì thầm:

— Tớ sẽ mặc quần áo. Sau đó tớ sẽ thử cố tìm cô Benna. – Tôi bỗng giật bắn người. – Nhưng làm thế nào bây giờ? Tớ có thể đi đâu được?

Kareen thì thào:

— Hãy dùng *Phép thuật của rừng già*. Nó sẽ cho cậu biết cô Benna ở đâu. Nó sẽ mách cậu cần phải đi đâu.

Tôi cay đắng kêu lên:

— Nhưng tớ không thể. Thậm chí tớ không hề biết là tớ có loại phép thuật nào. Tớ không chắc là mình có tin vào chuyện phép thuật hay không kia.

Kareen nheo mắt nhìn tôi, thì thầm:

— Hãy dùng phép thuật đi.

Tôi khẳng khái:

— Nhưng tớ không biết phải làm thế nào.

Nó đáp:

— Phép thuật sẽ chỉ cho cậu phải làm thế nào. Tớ cam đoan là nó sẽ dẫn dắt cậu. Tớ cam đoan nó sẽ chỉ cho cậu đường phải đi.

Tôi không tin chắc vào điều đó, nhưng không nói gì.

Óc tôi làm việc ráo riết. Những chữ cô Benna viết cứ chập chờn trong đầu. Tôi tự nhủ lẽ ra mình nên ở cách đây bốn ngàn dặm mới

phải. Tôi chỉ có thể an toàn một khi ở cách đây hàng ngàn dặm.

Bây giờ tôi làm thế nào để thoát khỏi tiến sĩ Hawling và mẹ Carolyn?

Làm thế nào bây giờ?

Chúng tôi vẫn ở cuối dãy lán. Không khí ẩm ướt và nóng nực. Bầu trời tối mờ và đen thui vẫn không hề có trăng sao gì cả.

Tôi tự nhủ mình sẽ mặc quần áo vào và đi khỏi đây.

Mặc quần áo vào. Đi khỏi đây.

Kareen thì thảo bên cạnh:

— Nhanh lên, Mark! Nhanh lên và đừng có làm ồn. Bố tớ thính ngủ lắm.

Phòng tôi đã hiện ra lơ mờ ở cuối dãy lán. Nhưng chưa kịp đến nơi tôi đã nghe thấy những tiếng chân bước nhẹ nhàng trên cỏ. Tiếng bước chân rất nhanh.

Kareen vồ lấy cánh tay tôi:

— Ôi, không! Bố tớ đấy!

Tôi nghĩ chắc mình đã nhảy bắn lên cao phải đến một mét. Tôi có nên chạy đi không nhỉ? Cố chạy trốn xem sao?

Nếu đây là một ván *Chúa Rừng* thì tôi đã biết phải làm thế nào để chạy được. Tôi sẽ biết cách trốn thoát khỏi lão bác học ác quỷ. Tôi sẽ vồ lấy một cái dây leo và đu người chạy trốn. Trên đường đi sẽ lượm được vài cuộc đời để làm dự trữ.

Nhưng tất nhiên đây không phải một ván *Chúa Rừng*. Tôi đứng dựa lưng vào tường như hóa đá, chờ phút bị phát hiện.

Tiếng bước chân nện đến gần hơn.

Tôi nín thở, tim đập dồn dập.

Tôi nín thở... tôi nhìn thấy một con thú hiện ra, trông kiểu chạy của nó rất buồn cười. Không phải lão.

Đó không phải là tiến sĩ Hawling mà là một con thỏ trông rất kì quặc có đôi tai to tướng và những cái móng khổng lồ đang phi đến. Tôi nhìn con thú kì dị chạy qua và biến mất giữa hai ngôi lán thấp.

— Đó là một con thỏ rừng ư?

Kareen giơ một ngón tay đặt lên miệng ra hiệu im lặng.

— Đó là một loài thỏ rừng khổng lồ mới mà cô Benna đã phát hiện ra.

Tôi lẩm bẩm:

— Thật là bổ ích. Nhưng chả lẽ đây là lúc tớ cần tới một bài học sinh vật ư?

Kareen nắm vai tôi đẩy về phía căn lán:

— Nhanh lên, Mark. Nếu bố tớ mà thức dậy thì...

Nó không nói hết câu. *Nếu lão tỉnh dậy thì lão sẽ chặt cái đầu tôi đem*

nhồi và làm thành một cái đầu khô. Tôi nghĩ tiếp cho hết câu nói của nó.

Hai chân như muốn khụy xuống. Nhưng tôi bắt mình phải đi vào phòng.

Tay run bần bật không thể nào mặc nổi quần áo, tôi cố kéo cái quần bò đã mặc suốt cả ngày hôm nay lên. Và một cái áo thun dài tay.

Phía ngoài Kareen thì thảo giục:

— Nhanh lên! Nhanh lên!

Tôi chỉ mong nó thôi đi đừng giục nữa. Tôi đã cố lắm rồi.

— Nhanh lên! Mark!

Tôi kéo vali ra và vồ lấy cái đèn pin, sau đó đi ra cửa.

Kareen vẫn thì thầm:

— Nhanh lên, Mark! Đi thôi!

Đi ngang qua bàn đầu giường tôi dừng lại quơ vội cái đầu người. Và đút nó vào túi áo thun, sau đó đẩy cửa bước ra ngoài.

Tôi biết đi đâu bây giờ? Tôi biết làm gì bây giờ?

Hàng triệu câu hỏi ủa đến trong đầu. Họng tôi khô khốc và đau rát. Tôi nghĩ đến chuyện lấy một trong những lon Coca mát lạnh để trong phòng thí nghiệm nhưng không dám vì sợ nhỡ bố Kareen tỉnh giấc.

Chúng tôi bắt đầu bước qua đám cỏ ướt. Kareen bảo:

— Bao giờ nắp kín trong rừng cậu hãy bật đèn pin.

Tôi lo lắng hỏi:

— Nhưng tớ đi đâu bây giờ? Làm thế nào tìm được cô Benna?

Kareen chỉ vào đám cây cối rậm rì tối om bên cạnh bãi đất trống, nói:

— Chỉ có một con đường duy nhất. Cậu cứ đi theo đường ấy.

Tôi hỏi giọng run run:

— Rồi sau đó?

Mắt nó dán vào tôi.

— *Phép thuật của rừng già* sẽ dẫn cậu đi tiếp.

— À, hẳn rồi!

Và tuần sau tôi còn sẽ vỗ cánh bay lên tận mặt trăng kia.

Tôi bỗng như bị thôi thúc quay trở lại. Quay lại căn lán nhỏ, lên giường và làm như chưa bao giờ đọc cuốn sổ tay của cô tôi.

Nhưng lúc đó tôi và Kareen đi ngang qua một đồng đầu người xếp thành một cái cọc. Những đôi mắt đen dường như đang nhìn tôi đắm đắm. Những đôi mắt vô cùng buồn bã.

Tôi không muốn đầu mình sẽ bị đập tiếp lên cái cọc đấy – Tôi quyết định – không bao giờ.

Tôi bắt đầu chạy về phía rừng cây.

Kareen vội vã để theo kịp tôi. Nó gọi khẽ:

— May mắn nhé, Mark!

Tôi quay lại nhìn nó, thì thầm:

— Cảm ơn cậu. Sáng mai cậu sẽ nói với bố cậu như thế nào?

Kareen nhún vai. Gió thổi tung mái tóc vàng xõa xuống mặt nó.

— Tớ chẳng nói gì cả. Tớ sẽ nói là tớ ngủ suốt đêm, vì thế chẳng nghe thấy gì hết.

Tôi nói một lần nữa:

— Cảm ơn cậu!

Rồi nắm chặt đèn pin chạy vào rừng.

Con đường mòn rất mềm và đầy cát.

Cát như chảy dưới chân tôi. Những dây leo với những cái lá to, phẳng xum xòa phía trên. Chúng quệt vào quần khi tôi đi qua.

Những cây cần sa cao bằng đầu mọc lút cả con đường. Một lúc sau tự nhiên trời tối om. Không hiểu tôi có đi chệch con đường không?

Tôi bấm đèn pin soi xuống đất.

Ánh sáng quét qua những cây cần sa cao, những loại cỏ lạ và từng bụi dây leo quăn quýt. Những cây trăn đen ngòm như đồ xiêu về phía tôi, chìa ngón tay nhắm nhui cho tôi.

Không thấy con đường mòn đâu.

Tôi vừa nhìn ánh sáng nhọt nhạt hắt ra từ bóng đèn pin vừa nghĩ: Tôi đang ở đây, hoàn toàn cô độc giữa rừng già.

Bây giờ tôi phải làm gì đây?

— Phù.

Tôi phẩy tay đập con muỗi trên cổ. Nhưng đã muộn, cái vòi của nó đã chích vào tôi đau nhói. Vừa xoa cổ tôi vừa bước thêm vài bước giữa đám cây cần sa cao, tay vẫn chĩa đèn pin xuống dưới chân.

— *Aa-oo-tah-oo-tah...*

Một tiếng rúc sát sạt bên cạnh khiến tôi dừng lại.

Đêm trong rừng thuộc về loài vật hoang dã – Tôi rùng mình nhớ lại.

— *Aa-oo-tah... Aa-oo-tah...*

Cái gì vậy?

Đó không phải là một con thỏ rừng khổng lồ. Nhưng tiếng kêu thì rất to.

Tôi lia đèn một vòng, cố giữ ánh sáng của nó thấp hơn lùm cây dưới chân. Thân những cây trần tron nhẵn hiện ra tím thẫm trong ánh đèn nhọt nhạt. Chẳng nhìn thấy con gì cả.

Hạ thấp đèn thêm tí nữa.

Toàn thân tôi run bần bật. Mặc dù không khí ẩm và nóng, tôi vẫn không thể không rùng mình.

Một làn gió lướt qua khiến lá cây kêu xào xạc, những thân cây uốn cong và thì thầm.

Tôi bỗng nhận ra rừng đang sống.

Bốn xung quanh tôi côn trùng kêu râm ran. Những phiến lá chạm vào nhau và kêu khe khẽ. Tôi nghe thấy tiếng chân của một con vật gì đó chạy trên mặt đất, rất khẽ:

— *Aa-oo-tah... Aa-oo-tah...*

Cái gì vậy?

Tôi tựa lưng vào gốc cây, vẫn không nhận ra đó là cái gì. Tôi hít vào một hơi thật sâu rồi nín thở, dỏng tai lắng nghe. Hình như con thú đang đến gần hơn.

Tán lá rậm rạp trên đầu tôi tạo thành một cái hang. Tôi nghĩ ở đây mình như được che chở vậy. Bỗng tôi cảm thấy mình hơi an toàn khi náu dưới tán lá rậm rạp này.

Qua tán lá tôi thấy ánh trăng sáng hơi mờ mờ, ánh trăng khiến những cái lá ánh lên như bạc.

Tôi tắt đèn và ngồi xếp xuống đất. Tựa lưng vào thân cây nhả nhui của một cây trăn, tôi nhìn lên mặt trăng và thở chậm lại.

Vừa cảm thấy bình tâm hơn tôi mới nhận ra là mình mệt đến thế nào. Con buồn ngủ ập đến như một tấm màn nặng chịch. Tôi ngáp to. Hai mi mắt như nặng hàng tấn.

Tôi cố bắt mình tỉnh táo. Nhưng không thể chống nổi cơn buồn ngủ, tôi tựa đầu vào gốc cây và ngủ thiếp đi trong tiếng côn trùng rả rích xung quanh.

Tôi mơ thấy những cái đầu người khô.

Hàng chục cái đầu người khô, làn da khô xác màu xanh tím, những đôi môi khô bị kéo xếch ra phía sau thành nụ cười nhạo báng.

Những cái đầu bông bênh nhảy múa. Chúng ủa đến cạnh tôi, đập vào ngực, nảy lên đầu, nhưng tôi không hề cảm thấy gì.

Chúng nảy lên và trôi bông bênh. Sau đó những đôi mắt khô bắt đầu mấp máy hát:

— *Nhanh lên, Mark. Nhanh lên...*

Đó là bài hát của chúng.

Lời hát vang lên khàn khàn gấp gáp. Giống như tiếng không khí đùa qua đồng lá khô.

— *Nhanh lên, Mark. Nhanh lên...*

Một điệu hát kỳ dị, dễ sợ:

— *Nhanh lên, Mark. Nhanh lên...*

Những đôi môi khô héo vặn vẹo thành những cái cười nhạo báng trong khi hát. Những đôi mắt đen nhánh như than sáng rực lên. Những cái đầu – hàng chục cái đầu nhăn nheo, khô rúm, bông bênh và nháy nhót.

Tôi tỉnh dậy và có tiếng thì thầm trong tai.

Tôi lóa mắt. Ánh sáng xám xịt buổi sáng tỏa xuống xuyên qua tán lá cây. Lưng tôi đau nhói. Quần áo tôi ẩm sì.

Mất mấy giây tôi mới nhớ ra mình đang ở đâu.

Giấc mơ kinh khủng vẫn vẫn vương trong đầu, tôi thọc tay vào túi áo. Cái đầu người khô vẫn nằm yên trong túi.

Mặt tôi đau nhói.

Tôi gio tay gãi má và vuốt phải một cái gì đó. Một cái lá ư?

Không.

Tôi nheo mắt nhìn con côn trùng trong tay. Một con kiến đỏ rất to. To gần bằng con châu chấu.

— Phù!

Tôi phẩy nó đi. Da tôi nhột nhật. Lưng đau nhói. Có cái gì đang bò trên ống chân.

Tôi đứng thẳng lên, tỉnh hẳn. Tỉnh như sáo.

Đau như điên, toàn thân râm ran.

Tôi nhìn xuống người, nhìn kỹ quần bò và áo thun.

Và bắt đầu hét lên.

Tôi nhảy phắt lên, hai tay khuơ khoắc trong không khí, hai chân đá lung tung.

Kiến đỏ phủ kín khắp người.

Hàng trăm hàng ngàn con kiến đỏ, chúng bò khắp tay chân ngực tôi.

Những cái chân quều quào bò khắp cổ và gáy tôi. Tôi bắt một con béo múp đang bò trên trán. Rồi một con nữa trên má. Rồi lúc nhúc trong tóc.

— Ôôi!

Tôi bật rên khê và sục tay vào tóc. Cào xuống một cái, và nhìn những con kiến đỏ rơi lả tả xuống đất.

Chúng bò kèn càng trên mu bàn tay. Đốt đau nhói và nóng rát. To vô cùng và nhiều vô kể.

Tôi quì sụp xuống đập tay lên người. Tôi giật từng nắm kiến khỏi tóc và vứt chúng vào bụi cây.

Tôi gượng đứng lên, vắn vẹo quần quai cổ xua đàn kiến khổng lồ.

Nhưng chúng quá nhiều. Da tôi đau đớn và bỏng rát. Những cái chân nhọn hoắt của chúng bò râm ran khắp người.

Đau kinh khủng, tôi cảm thấy không thở nổi.

Tôi nhận ra mình đang ngạt thở. Những con kiến đang làm tôi chết ngạt. Tôi quờ quạng và gào lên man dại:

— *Kah-lee-ah!*

Thật kinh ngạc, lũ kiến rơi lả tả khỏi người.

Tôi lại gào:

— *Kah-lee-ah!*

Lũ kiến rơi lả tả xuống đất. Chúng nhảy khỏi tóc tôi, rơi khỏi trán, rơi khỏi ngực áo.

Tôi kinh ngạc đứng sững sờ nhìn chúng rơi xuống và bò đi, trèo cả lên nhau, bò thành một dòng dưới đám cỏ cao.

Tôi xoa cổ, gãi hai chân. Toàn thân đau rát. Nhưng lũ kiến to tướng đã đi hết. Tất cả đã rơi xuống khi tôi gào lên tiếng kêu đặc biệt của mình.

Tiếng hét đặc biệt đó.

Tôi nhìn xuống áo cổ xưa cảm giác đau đón đi.

Trong lúc đó đôi mắt của cái đầu người khô đang tỏa sáng. Một ánh sáng rực rỡ màu vàng.

— Ồ!

Tôi nắm cái đầu lồi phắt ra khỏi túi, giơ ra trước mặt tôi hét:

— *Kah-lee-ah!*

Đôi mắt tỏa sáng rực rỡ hơn.

Đó là một tiếng hét đặc biệt của riêng tôi. Cái tiếng ấy đến từ đâu nhỉ? Tôi không nhớ ra nổi. Tôi cứ nghĩ đó là do mình tạo ra.

Rồi đột nhiên tôi biết rằng tiếng đó chính là điều bí mật của *Phép thuật của rừng già*.

Tiếng đó – và cái đầu người khô.

Bằng cách nào đó, tiếng kêu làm cho *Phép thuật của rừng già* sống dậy. Khi tôi hét to tiếng đó, lũ kiến vội vã nhảy khỏi người và bò đi.

Tôi có *Phép thuật của rừng già*.

Tiến sĩ Hawling và mẹ Carolyn nói đúng.

Tôi có *Phép thuật của rừng già* mà không hề biết và tiếng kêu *Kah-lee-ah!* chính là chiếc chìa khóa để mở phép thuật ấy.

Nó đã giúp tôi đuổi được lũ kiến đỏ bản thủ, liệu nó có dẫn tôi đến được chỗ cô Benna không? Bất giác tôi kêu lên thành tiếng.

— Có! Có!

Tôi biết là nó sẽ đưa tôi đến được chỗ cô Benna. Bây giờ thì tôi biết mình sẽ tìm được cô.

Tôi không sợ rừng rậm và muông thú trong đó nữa, không sợ bất cứ điều gì đang chờ đợi tôi trong khu rừng nóng nực và chằng chịt này nữa.

Tôi đã có *Phép thuật của rừng già*.

Tôi có nó và biết sử dụng nó.

Còn bây giờ tôi phải tìm ra cô Benna.

Mặt trời ban mai màu đỏ ối đã lên cao khỏi các ngọn cây. Không khí bắt đầu nóng nực và oi bức. Chim chóc ríu rít trên những cành cây.

Một tay cầm chiếc đèn pin, một tay nắm chặt cái đầu người tôi bắt đầu chạy về phía mặt trời.

Tôi tự nhủ, mình đi về hướng đông. Mặt trời mọc ở phía đông mà.

Không hiểu đây có đúng là đường đến chỗ cô Benna không?

Đúng, tôi tự nhủ. Tôi biết chắc mình đang đi đúng hướng. Tôi quả quyết rằng *Phép thuật của rừng già* sẽ dẫn dắt mình đi. Tôi chỉ cần nghe theo là nó sẽ đưa tôi đến chỗ cô Benna, dù cho cô có đang ẩn náu ở đâu trong khu rừng già rậm rạp này.

Tôi chạy qua đám dây leo to tướng dây lá và những bụi cây lép xép. Tôi chui qua những cành cây vỏ trắng và nhẵn nhụi. Khi lướt qua tán cây rừng thấp lè xè, lá của chúng quệt tới tấp vào lưng tôi.

Những tia nắng hắt vào mặt, và tôi chạy tới một bãi cát rộng. Mồ hôi ướt đầm trán. Bỗng chân tôi bị trượt trên một nền cát mềm mềm.

— Ái!

Chân tôi trượt dài, rồi mất thăng bằng, hai tay tôi chơi vơi, đèn pin cùng cái đầu người rơi xuống cát.

— Ái!

Tôi bắt đầu bị lún.

Cát chảy khỏi mắt cá chân, rồi lên đến giữa bắp chân.

Tôi đá chân và vung tay một cách điên dại.

Tôi cố nhấc đầu gối lên, cố thoát khỏi đám cát.

Nhưng bây giờ vẫn tiếp tục bị lún xuống, thậm chí còn lún nhanh hơn.

Càng vùng vẫy tôi càng bị chìm nhanh.

Sâu hơn. Sâu hơn. Chìm sâu vào hố cát.

Hai chân tôi không thể nhúc nhích được. Tôi đã bị lún quá sâu vào một thứ cát nóng và nhão nhoét.

Cát bò dần lên đến thắt lưng.

Tôi nghĩ hình như cái hố không có đáy. Tôi sẽ lún mãi cho đến khi nào cát lấp kín hết đầu, cho đến khi nào tôi biến mất vĩnh viễn.

Hai thằng bạn tôi, Eric và Joel có lần đã bảo là chẳng làm gì có cái thứ cát chảy như vậy. Giá lúc này chúng nó ở đây. Tôi có thể chứng minh là chúng đã sai lầm thế nào!

Tôi há mồm kêu cứu thật to, nhưng tôi sợ hãi đến mức không thể nào kêu nổi thành tiếng. Mãi sau mới phát ra được mấy tiếng lí nhí.

Tôi tự nhủ, kêu thì được cái gì kia chứ?

Quanh đây hàng dặm chẳng có mống người nào. Không có ai có thể nghe thấy tiếng kêu của tôi.

Cát mỗi lúc một dày và nặng hơn, mỗi lần tôi lún sâu thêm. Tôi quờ tay lên trên, miệng há hốc cố với lấy một cái gì đó.

Tôi cố nhấc chân lên. Cố dậm chân tựa như đang nhảy dưới nước hoặc đang đạp xe.

Nhưng cát nặng quá. Tôi đã lún quá sâu mất rồi. Ngực tôi nặng trĩu sợ hãi. Tôi cố há miệng để thở.

Rồi cố mở miệng để kêu cứu lần nữa.

Bỗng một ý nghĩ chợt lóe.

Tôi gào lên, giọng the thé khiếp sợ.

— *Kah-lee-ah! Kah-lee-ah! Kah-lee-ah!*

Chẳng thấy gì hết!

— *Kah-lee-ah! Kah-lee-ah! Kah-lee-ah!*

Tôi gào mãi chữ đó đến vỡ cả phổi. Nhưng tôi thấy mình vẫn tiếp tục lún mỗi lúc một sâu hơn vào hố cát nhão nhoét.

— *Kah-lee-ah!*

Vẫn chẳng thấy gì hết.

Tôi vẫy tay rồi vói lên trên đầu và nhìn lên bầu trời xanh, nhìn lên những cái cây cạnh bãi trống.

Hút tầm mắt chỉ thấy toàn là cây.

Không có ai quanh đây cả. Không một ai đến cứu tôi.

— Ơ kìa!

Đột nhiên tôi nhận ra vì sao câu thần chú không có hiệu nghiệm. Tôi không có cái đầu người. Cái đầu đã văng khỏi tay khi tôi ngã vào hố cát.

Nó đâu nhỉ? Đầu mất rồi?

Không hiểu nó có bị chìm trong cát chảy không?

Tôi sợ hãi đưa mắt sục sạo trên bề mặt cát vàng óng. Cát nhão bập bênh quanh tôi phát ra những tiếng lóc bóc.

Cứ như một lớp xúp đặc.

Tôi bị lún sâu nữa.

Và nhìn thấy cái đầu người.

Nó nằm ngay trên mặt cát. Đôi mắt đen nhìn lên trời. Mái tóc đen xõa ra trải rộng trên mặt cát.

Tôi hét lên một tiếng vui mừng và giơ cả hai tay cố chộp lấy nó.

Không được, xa quá. Không vói đến. Nó cách tôi mấy phân.

— Ì ì ì...

Tôi hằm hè khe khẽ và cố với lấy nó. Giờ cả hai bàn tay ra để với. Cố với, cố với...

Tôi cúi rạp mình trong cát. Cố cúi, và cố với.

Và vồ lấy nó. Cố vồ lấy nó đến co quắp cả mấy ngón tay. Vừa rên rỉ vừa hằm hè. Với lấy, cố với qua đám cát.

Nhưng vẫn không được.

Tôi không thể nào với được nó, mặc dầu cái đầu nằm rất gần đầu ngón tay tôi.

Rất gần, mà lại xa vô cùng.

Đừng hòng. Đừng có hòng.

Mấy ngón tay tôi chỉ bắt được không khí. Tôi không thể nào với được nó. Tôi biết mình ắt phải chết.

Tôi nặng nề buông tay xuống mặt cát trong một cử chỉ tuyệt vọng.

Bàn tay tôi đập xuống cát phát ra một tiếng kêu to. Thế là cái đầu bập bênh.

— Hà?

Tôi bật ra một tiếng kinh ngạc. Tim đập thình thịch.

Tôi đập xuống mặt cát lần nữa, lần này bằng cả hai tay.

Cái đầu bắt đầu trôi đến gần hơn.

Đập mạnh một cái nữa. Cái đầu lại nhích lại gần thêm. Bây giờ chỉ còn cách khoảng hai phân nữa là cùng.

Tôi vồ lấy nó, nắm thật chặt và vui mừng kêu thật to.

— *Kah-lee-ah! Kah-lee-ah!*

Thoạt tiên vẫn không thấy gì.

Tôi ngừng thở, người hóa đá.

— *Kah-lee-ah! Kah-lee-ah!*

Tôi chờ mình sẽ bay lên, sẽ được nhấc lên khỏi hố cát.

Sẽ được trôi đi một cách kì ảo qua cái bãi cát kia.

Tôi kêu to:

— *Phép thuật của rừng già!* Xin hãy màu nhiệm đi! Xin hãy màu nhiệm đi!

Nhưng tôi vẫn không thể nhúc nhích. Thậm chí còn lún sâu thêm một tý. Cát đã lên đến ngực.

Tôi nhìn chăm chăm vào cái đầu người khô. Đôi mắt đen như nhìn lại tôi cũng chăm chăm như vậy. Tôi kêu lên:

— Hãy giúp tao đi chứ! Sao mày không giúp tao đi!

Thế rồi tôi nhìn thấy những sợi dây leo.

Những sợi dây leo nửa xanh nửa vàng đang bò nhanh qua bề mặt hố cát lầy. Nó bò như một đàn rắn dài. Hàng chục sợi dây leo vằn vẹo bò về phía tôi từ bốn phía.

Tim tôi nảy lên khi thấy những sợi dây leo vươn gần đến chỗ mình. Mỗi lúc một gần hơn. Cho đến khi tôi giờ tay còn lại ra với một sợi.

Nhưng sợi dây leo tuột khỏi tay tôi và phóng tiếp tới với một tốc độ đáng kinh ngạc. Nó tự quấn quanh ngực tôi và bắt đầu thít chặt.

Tôi bất giác bật lên một tiếng phản kháng.

— Không!

Phải chăng nó định thít chặt để tôi chết ngạt.

Sợi dây leo đã quấn chặt quanh tôi. Sau đó nó bắt đầu kéo.

Cát nhào kêu thụt một cái khi tôi bắt đầu nhúc nhích khỏi nó.

Tôi để bọn dây leo kéo mình lên khỏi hố cát lầy, hai tay giờ cao cái đầu người. Chúng kéo tôi rất mạnh và nhanh. Cát chảy bên cạnh tôi.

Mấy giây sau những sợi dây leo đã nhấc tôi đặt lên nền đất rắn. Tôi kêu to mừng rỡ. Trong nháy mắt lũ dây leo đã lại kéo đi. Tôi đứng nhìn theo, chúng bò rất nhanh và biến mất vào đám cỏ sa cao.

Còn lại một mình tôi cố lấy lại hơi thở và nhìn theo đám dây leo cho đến khi chúng mất hút hẳn. Rồi tôi cố gượng đứng lên.

Chân tôi vẫn rất yếu và run lẩy bẩy. Toàn bộ con người tôi vẫn chưa hết cơn sợ hãi.

Nhưng tôi không cần. Tôi thấy như mình đang nhảy cẫng lên, vỗ tay la hét vui mừng. *Phép thuật của rừng già* đã hiệu nghiệm. Một lần nữa *Phép thuật của rừng già* đã cứu sống tôi.

Cát ướt bám đầy quần bò, áo sơ mi, cánh tay và cả trong tóc. Tôi lắc người như một con thú. Rồi đút cái đầu người vào túi. Sau đó bắt đầu đập quần áo để giữ cát.

Bây giờ đến việc gì đây – Tôi tự hỏi và liếc nhanh xung quanh. Mặt trời đã lên cao. Cây cối trong rừng sáng bừng lên một màu kỳ lạ như được pha trộn từ màu xanh lơ, xanh lá cây và bột vàng.

Bây giờ đến cái gì?

Làm sao tôi có thể tìm được cô Benna?

Tôi kéo cái đầu người khỏi áo và giơ nó trước mặt, ra lệnh.

— Hãy chỉ đường cho ta đi!

Chẳng có gì xảy ra.

Tôi phúi cát khỏi làn da khô xác, chùi sạch đôi môi khô nứt mọng dính. Tôi quay về phía mặt trời và bước vài bước. Có đúng là tôi vẫn đang đi về hướng đông không nhỉ?

Thật kinh ngạc, đôi mắt đen của cái đầu bỗng bắt đầu sáng lên.

Như thế nghĩa là thế nào? Có phải là tôi đang đến gần cô Benna hơn trước không? Có phải nghĩa là tôi đang đi đúng hướng?

Tôi quyết định thử xem sao.

Tôi quay lại và đi về hướng cái hố cát.

Đôi mắt của nó ngay lập tức tắt hẳn và lại đen nhánh.

Tôi lại quay để đi về hướng bắc.

Đôi mắt vẫn tối om.

Tôi quay lại đi về hướng mặt trời.

Đúng thế! Đôi mắt lại bắt đầu sáng lên. *Kah-lee-ah!* Tôi vui mừng kêu to. Cái đầu đang chỉ chỗ cho tôi đường đi đến chỗ cô Benna.

Chim chóc ríu rít, côn trùng kêu râm ran trong khi tôi vạch lá đi xuyên qua rừng già rậm rạp. Bây giờ những âm thanh đó trở thành một thứ âm nhạc trong tai tôi. Tôi reo mừng.

— Cô Benna, cháu đã đến đây!

Mỗi lúc tôi lại đi sâu hơn vào rừng già. Đã bắt đầu phải cúi người chui qua những cành cây sà thấp xuống đất và những đám dây leo chằng chịt chằng từ cây này sang cây khác.

Tôi nghe tiếng chim hót ríu ran trên đầu. Tựa như những con chim đang chuyện trò với nhau.

Tôi chui qua một cành cây sà thấp, cả cái cây run lên bần bật. Có đến hàng ngàn con chim nhỏ màu đen bay vụt ra khỏi cành cây, kêu ầm ĩ giận dữ. Chúng nhiều quá đến nỗi trời đất như tối đen đi trước hàng ngàn đôi cánh vỗ phành phạch.

Chợt tôi đến một bãi đất trống, ở đây con đường mòn rẽ ra làm thành một ngã ba, một đường sang bên phải, một sang trái. Tôi phải đi đường nào?

Tôi gio cái đầu ra, nhìn thật kỹ và bắt đầu thử đi sang trái.

Đôi mắt vẫn tối đen. Sai rồi.

Tôi quay lại bắt đầu đi sang phải. Đôi mắt bắt đầu sáng lên.

Phải chăng cô Benna đang ẩn náu đâu đó trong đám cây kia? Phải chăng tôi sắp đến được chỗ cô rồi?

Đột nhiên những bụi cây quang hẵn rồi chấm dứt, tôi thấy mình đang đi trên một bãi cỏ phẳng.

Ánh mặt trời chói chang khiến tôi phải nheo mắt lại để nhìn lướt khắp bãi cỏ xanh óng ả.

Một tiếng gù làm tôi lùi phắt lại chỗ những bụi cây.

— Ôi!

Tôi hét thất thanh khi nhìn thấy một con hổ, chân tôi gần như nhũn ra. Con hổ rít lên giận dữ và nhìn thẳng vào tôi.

Những cái móng khổng lồ của con hổ bám vào bãi cỏ. Đôi mắt màu vàng của nó toé lửa nhìn tôi.

Tôi nhìn thấy phía sau nó có hai con hổ con đang nằm dưới bóng mát của một cái cây.

Tôi chỉ muốn hét lên.

— Tao không làm đau con mày đâu.

Nhưng dĩ nhiên là không kịp.

Con hổ rống lên một tiếng giận dữ và phóng tới.

— *Kah-lee-ah...*

Giọng tôi vỡ ra thành một tiếng thút thít.

Suýt nữa thì tôi đánh rơi cái đầu. Đầu gối tôi khuỵu xuống. Tôi đổ sụp xuống bãi cát.

Con hổ đã đến gần hơn. Những cái móng của nó nện thùm thụp xuống đất, nó đang nhảy đến vồ tôi.

Hình như mặt đất đang rung lên bần bật.

Mặt đất rung lên rồi.

Tôi kinh hoàng nghe thấy một tiếng rắc điếc cả tai. Tựa như một mảnh gỗ đang bị tách ra. Chỉ có điều là to hơn gấp một ngàn lần.

Tôi kêu thét lên vì mặt đất run rẩy. Mặt đất giật nảy lên.

Tách ra hai bên.

Cỏ bị xé ra. Bãi đất tách ra làm đôi.

Đất đã mở ra.

Và tôi bắt đầu rơi. Rơi vào một cái hố sâu hun hút không có đáy trong lòng đất.

Rơi xuống, xuống mãi.

Suốt thời gian rơi tôi kêu thất thanh.

— A... a... a!

Tôi rơi phịch xuống, cùi tay và đầu gối đập xuống đất trước. Đau đến choáng váng cả người. Thật sự hoa cả mắt! Hoa cả mắt vì hàng trăm ngôi sao, toàn màu đỏ với màu vàng.

Cố bịt mắt để khỏi nhìn thấy chúng và bò dậy.

Cái đầu người đã bắn khỏi tay. Tôi trông thấy nó cách đó khoảng hơn một mét. Tôi với lấy nó, vồ nó bằng cả hai tay và nắm thật chặt.

Chóng mặt quay cuồng, run bần bật. Tôi nhắm mắt chờ con chóng mặt qua đi.

Khi mở mắt, tôi nhận thấy mình đã ngã xuống một cái hố rất sâu. Xung quanh tôi là những vách đất. Bầu trời chỉ còn là một mẫu hình vuông màu xanh lơ xa lắc phía trên.

Một lần nữa *Phép thuật của rừng già* đã lại cứu sống tôi. Chính phép màu đó đã khiến mặt đất tách ra để tôi có thể rơi xuống đó thoát chết. Chính nhờ thế tôi mới thoát khỏi con hổ.

Có tiếng gầm gừ trên đầu.

Tôi kêu lên hãi hùng và nhìn lên miệng hố. Hai con mắt vàng khè của nó đang cúi xuống nhìn tôi.

Con hổ học lên, răng nghiêng chèo chèo.

Tôi nhận ra mình vẫn chưa thoát chết.

Tôi bị nhốt dưới này. Nếu con hổ nhảy xuống hố thì nó sẽ kết liễu tôi sau vài giây.

Tôi không có đường nào chạy. Không có đường để trốn thoát.

Tôi dựa lưng vào tường đất bản thiêu, nhìn lên con hổ đang nhe nanh. Nó hực lên lần nữa, mắt nhìn tôi thêm khát. Chuẩn bị nhảy tới

tấn công.

Tôi kêu lên.

— *Kah-lee-ah! Kah-lee-ah!*

Con hổ gầm lên đáp lại.

Tôi dựa lưng vào vách đất. Cố ngăn toàn thân đừng run bắn lên. Tôi thăm cầu khẩn.

— Đừng có xuống đây. Đừng có nhảy xuống hố này làm gì.

Hai con mắt vàng khè lóe lên dưới ánh sáng mặt trời. Những sợi ria bạc hếch lên khi nó nhe nanh dọa nạt.

Rồi tôi nhìn thấy một bộ mặt xinh xẻo của một con mèo vằn vàng và đen xuất hiện trên miệng hố. Một con hổ con. Nó bò đến miệng hố và nhìn tôi.

Một con hổ con khác bước đến. Nó cũng cúi xuống miệng hố. Nó cúi xuống thấp đến mức suýt ngã lộn xuống.

Con hổ nhanh nhẹn nhảy đến. Nó cúi đầu ngoạm con hổ con lôi ra xa khỏi hố. Rồi quay lại ngoạm con kia đem đi.

Tôi nín thở, không dám động đậy. Lưng dựa vào vách đá và nhìn lên miệng hố. Nhìn màu trời xanh hình vuông. Và chờ con hổ quay lại.

Tôi chờ.

Chờ mãi, ngực nín thở.

Hoàn toàn im lặng. Im lặng tới mức có thể nghe cả tiếng gió lướt trên ngọn cỏ cao.

Một tảng đất lở khỏi miệng hố và rơi xuống đáy kêu ầm một tiếng. Tôi thôi không nhìn lên nữa và tập trung lắng nghe chờ thấy con hổ xuất hiện.

Hình như đã mấy giây trôi qua, tôi thở phào bước ra khỏi vách đất

và duỗi tay.

Chắc là con hổ không quay lại nữa.

Nó chỉ muốn bảo vệ mấy con hổ con của mình mà thôi. Lúc này nó đã tha hai con con đi. Đi xa rồi.

Tôi lại vươn người lần nữa. Tim vẫn còn đập thình thịch trong lồng ngực nhưng tôi đã hơi bình tĩnh lại.

Làm thế nào có thể thoát khỏi đây được? Tôi bắn khoả nhìn bức vách đất. Có thể trèo lên không nhỉ?

Tôi nhét cái đầu người vào sâu trong túi áo. Rồi bấu hai bên tay vào lớp đất mềm mát lạnh và thử trèo.

Tôi trèo lên được khoảng một mét. Nhưng rồi đất bị lở. Nó lở nhào xuống một tảng to khiến tôi tuột thẳng xuống đến đáy.

Không. Không được. Tôi nhận ra là mình không thể nào trèo lên khỏi hố được. Tôi lấy cái đầu người ra, quyết định sẽ phải dùng đến *Phép thuật của rừng già*.

Chính phép màu đã đem tôi xuống đây. Bây giờ tôi lại nhờ nó đem tôi lên. Tôi giơ cái đầu lên trước mặt, nhưng chưa kịp nói câu thần chú tôi bỗng thấy có một cái gì che trên miệng hổ.

Chẳng lẽ đã đến lúc mặt trời lặn ư?

Tôi nhìn lên.

Không, không phải trời tối. Mảnh trời xanh hình vuông vẫn còn rực rỡ.

Có ai đang đứng trên đó nhìn xuống tôi.

Con hổ ư?

Con người ư?

Tôi cố ngهن lên để nhìn và gọi to:

— Ai, ai đấy?

Một khuôn mặt cúi xuống hồ, nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi ngẩn cổ nhìn và nhận ra một mái tóc tơ màu vàng hoe. Một đôi mắt xanh nhạt. Tôi kêu to:

— Kareen!

Nó chụm hai tay quanh miệng gọi:

— Mark, cậu làm gì ở dưới đây?

Tôi kêu:

— Cậu làm gì ở trên ấy?

Tóc xòa xuống che mắt. Nó hất tóc ra sau:

— Tớ... tớ đi theo cậu. Tớ rất lo cho cậu.

Tôi gọi nó:

— Hãy giúp tớ ra khỏi đây đã.

Tôi đã thử cố trèo lên lần nữa, nhưng đất lại lỏ dưới tay.

Nó gọi xuống:

— Làm thế nào bây giờ?

Tôi hét lên:

— Cậu không đem thang theo à?

Kareen đáp:

— Ồ, không... Mark!

Chắc là nó chẳng có tí khiếu hài hước nào cả.

Nó đề nghị:

— Có lẽ tớ sẽ vút một sợi dây hay một cái gì đó xuống.

Tôi nhắc nó:

— Dễ gì mà tìm được sợi dây ở giữa rừng già này?

Nó lắc đầu, mặt nhăn nhó.

Tôi gọi lên.

— Xem xem một sợi dây leo có được không? Cậu hãy tìm một sợi dây leo dài. Tớ sẽ trèo lên bằng một cái thân dây leo được.

Mắt nó sáng bừng lên. Nó biến mất. Tôi sốt ruột chờ một lúc, mắt nhìn lên mảnh trời xanh.

— Nhanh lên! Nhanh lên một tý.

Tôi nghe đâu đó phía xa có tiếng chim rừng kêu và vỗ cánh. Lại kêu và vỗ cánh nữa. Tôi băn khoăn có phải lũ chim đang sợ hãi không? Và nếu vậy thì tại sao chúng sợ? Tại sao? Có phải con hổ quay lại không?

Tôi lại dựa lưng vào tường nhìn lên trời.

Cuối cùng Kareen xuất hiện.

— Tớ tìm được một sợi dây leo, nhưng không biết nó có đủ dài không.

Tôi bảo nó:

— Cậu thả nó xuống đây. Nhanh lên, tớ cần phải ra khỏi đây. Tớ ở dưới này giống như một con thú sập bẫy vậy.

Nó nói:

— Khó mà kéo lên được.

Nó bắt đầu thả sợi dây leo xuống. Trông sợi dây giống như một con rắn ngoằn ngoéo bò xuống một bên hố.

Sợi dây dừng lại cách đầu tôi khoảng một mét. Tôi bảo Kareen:

— Tớ sẽ nhảy lên để với lấy nó. Sau đó tớ sẽ trèo lên còn cậu thì kéo. Quấn một đầu dây vào thắt lưng, được không. Chỉ cần cậu đừng có ròi ra thôi.

Nó gọi xuống:

— Miễn là cậu đừng có kéo tớ tuột xuống dưới đáy cùng với cậu.

Tôi chờ cho nó buộc sợi dây quanh thắt lưng, sau đó lấy đà nhảy lên. Vẫn còn cách mấy phân nữa mới tới đầu sợi dây.

Không biết bao nhiêu lần rồi tôi ước mình cao và gầy chứ đừng có lùn và béo phịch phịch thế này.

Nhưng đến lần thứ ba thì tôi nắm được sợi dây. Tôi liền quấn nó vào cả hai tay, tì người vào vách đất và bắt đầu trèo lên như người ta trèo núi.

Đất vẫn lở dưới chân, sợi dây trơn tuột vì hai tay tôi đầm mồ hôi. Nhưng trong tiếng reo hò của Kareen trên miệng tôi cũng bò được lên tới nơi. Tôi nằm lăn trên cỏ, thở hồng hộc. Thật kỳ diệu khi thoát khỏi được cái hố đó.

Kareen vớt đầu sợi dây leo xuống đất, hỏi:

— Cậu làm thế nào mà ngã xuống cái hố này?

Tôi đáp:

— Dễ ợt ấy mà.

Rồi tôi cố đứng lên và bắt đầu phúi quần áo.

Nó hỏi:

— Nhưng cậu không thấy ở đó có một cái hố to tương như thế à?

Tôi nói, muốn đổi chủ đề:

— Tớ không nhìn rõ. Cậu làm thế nào mà tìm được tớ? Cậu đang làm gì ở đây, Kareen?

Đôi mắt xanh của nó nhìn tôi:

— Tớ lo cho cậu quá. Tớ... Tớ nghĩ là cậu không thể hoàn toàn đơn độc trong rừng già được. Thế là tớ lên đi. Bố tớ đang làm việc trong phòng thí nghiệm. Tớ rón rén đi khỏi nhà chính và đi theo cậu.

Tôi phủi cát trên tóc rồi phán:

— Tốt lắm, tớ rất mừng. Nhưng liệu cậu có bị rầy rà với bố cậu và Carolyn không?

Nó cắn môi:

— Có thể! Nhưng cũng đáng liệu nếu chúng ta tìm thấy cô Benna.

Cô Benna!

Vì cố gắng thoát khỏi cái hố cát lầy và con hổ tôi đã suýt quên mất cô Benna của tôi.

Bóng tối tràn đến chỗ chúng tôi. Không khí đột nhiên trở nên mát mẻ. Tôi nhìn lên trời, mặt trời đã lặn xuống sau lùm cây.

Tôi khẽ nói:

— Gần tối rồi. Tớ... Tớ hy vọng chúng ta có thể tìm thấy cô Senna trước khi trời tối hẳn.

Tôi đã trải qua một đêm trong rừng già và không hề muốn phải ở thêm một đêm nữa ngoài rừng.

Kareen hỏi:

— Cậu có biết phải đi đường nào không? Hay là cậu chỉ đi lang thang hy vọng sẽ gặp may?

Tôi đáp và rút cái đầu người trong túi ra:

— Đừng hòng. Anh chàng bé nhỏ này chỉ đường cho tớ đấy chứ.

Mặt Kareen ngỗ ngàng:

— Hà?

Tôi giải thích cho nó:

— Nếu tớ đi đúng hướng thì đôi mắt nó sẽ sáng lên. Ít nhất là tớ cũng nghĩ là vì thế nó mới sáng.

Kareen há mồm:

— Cậu định nói là cậu có *Phép thuật của rừng già* thật ư?

Tôi gật đầu.

— Phải. Tớ có đấy. Thật phi thường. Bao giờ tớ cũng chỉ cần nói thế này: "*Kah-lee-ah!*" là được. Đấy là một từ dò hỏi. Tớ cứ tưởng mình đã nghĩ ra nó từ hồi còn bé tí. Nhưng chính đó là câu thần chú khiến *Phép thuật của rừng già* trở nên màu nhiệm.

Kareen thốt lên:

— Phù! – Một nụ cười ngoác ra trên mặt nó. – Thật kì diệu, Mark! Như vậy chúng ta sẽ thật sự tìm được cô Benna. Thật là vĩ đại!

Bóng tối lan dần khi mặt trời xuống thấp hơn. Tôi rùng mình khi một cơn gió mát lướt qua.

Dạ dày tôi cồn cào. Tôi không nhớ mình đã được ăn bữa cuối cùng là bao giờ. Tôi cố bắt mình không nghĩ đến các món ăn mà cảm cú bước.

Tôi nói khẽ.

— Chúng ta đi tiếp đi.

Tôi giờ đầu lên và quay thật chậm qua khắp các hướng, cuối cùng đôi mắt trên cái đầu bùng sáng. Tôi reo lên và chỉ qua bãi trống về phía lùm cây.

— Đường này!

Chúng tôi đi sát cạnh nhau. Những đám cỏ cao quệt vào chân khi chúng tôi bước qua. Côn trùng rả rích trong các bụi cây.

Kareen kinh ngạc nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng rực trên cái đầu toàn da.

— Cậu có tin là chúng ta sẽ tìm được cô Benna không?

Tôi điềm tĩnh nói:

— Chúng ta sắp tìm ra rồi.

Chúng tôi bước vào bóng tối dưới những bụi cây chằng chịt.

Khi ánh sáng tắt hẳn, âm thanh trong rừng già liền thay đổi. Chim chóc thôi hót trên những cành cây. Tiếng nỉ non của côn trùng trở nên to hơn. Chúng tôi nghe thấy những tiếng kêu rất lạ lẫm của muông thú phía xa rồi vọng lại giữa các thân cây to.

Tôi hy vọng những tiếng kêu và hét đó vẫn cứ tiếp tục ở đằng xa như vậy! Những con thú màu đen luồn qua đám cỏ cần sa cao và những bụi cây lúp xúp lá rộng. Những bụi cây hình như run lên khi một con thú ăn đêm luồn qua nó.

Tôi nghe thấy tiếng phì phì dọa dẫm của một con rắn. Tiếng rúc kì dị của một con cú mèo và tiếng vỗ cánh phành phạch của một đàn dơi.

Tôi đi sát vào Kareen. Những âm thanh thật sống động vô cùng so với những trò chơi *Chúa Rừng* của tôi!

Tôi nghĩ có lẽ sau lần này không bao giờ tôi chơi lại trò chơi đó nữa. Nó sẽ trở thành vô cùng tẻ nhạt.

Chúng tôi lách qua một đám bụi cao và rậm rạp. Tự nhiên đôi mắt trên cái đầu người không sáng nữa.

Tôi thì thầm:

— Sai đường rồi!

Kareen và tôi lại quay cái đầu cho đến khi đôi mắt của nó lại sáng lên. Sau đó lại tiếp tục đi tiếp, tự vạch lấy đường mà đi. Chúng tôi bước qua những đám dây leo to tướng và chui qua những đám cây thân thảo chằng chịt.

Kareen chợt đập tay lên trán.

— Ôi! Con muỗi ngu ngốc này.

Tiếng côn trùng nỉ non mỗi lúc một to hơn, át cả tiếng bước chân lạo

xạo của chúng tôi đập trên lá cây.

Kareen cúi đầu tránh một cành cây thấp, ca cẩm:

— Tớ thấy mệt quá rồi. Tớ hy vọng là cô của cậu ở gần đây, vì tớ không hiểu mình sẽ đi được bao lâu nữa.

Tôi lẩm bẩm trả lời:

— Tớ cũng mong cô Benna ở gần.

Bản thân tôi cũng đã trải qua một ngày mệt đến kiệt sức.

Trong khi đi tôi không thể thôi nghĩ về cô Benna và cuốn sổ tay của cô. Tôi không muốn làm Kareen mất lòng nhưng vẫn thấy mình cần phải nói một cái gì đó.

Tôi nhìn xuống chân, nói:

— Cô tớ viết về cha cậu và bà Carolyn những điều không mấy hay ho. Tớ đã vô cùng kinh ngạc.

Kareen im lặng một hồi lâu. Cuối cùng nó nói:

— Điều đó thật kinh khủng. Họ đã làm việc với nhau lâu lắm rồi. Tớ biết là họ có tranh luận với nhau.

Tôi hỏi:

— Về cái gì?

Kareen phẩy tay:

— Bố tớ có một số dự định phát triển khu rừng già này. Bố tớ nghĩ là ở đây có một số mỏ rất có giá trị. Nhưng cô Benna lại nghĩ là rừng già cần được bảo tồn.

Nó lại phẩy tay:

— Tớ nghĩ là họ cãi nhau chỉ vì chuyện đó. Nhưng tớ cũng không chắc lắm.

Tôi lẩm bẩm, tránh không nhìn vào mắt nó.

— Cuốn sổ tay đó khiến bố cậu giống như một con quỷ hoặc đại loại như vậy.

Nó kêu lên:

— Con quỷ ư? Bố tớ là con quỷ ư? Không. Không phải thế. Bố tớ có một đầu óc mạnh mẽ. Vậy thôi. Bố tớ không phải là quỷ. Và tớ biết rằng bố tớ rất quan tâm đến cô Benna. Bố tớ cũng kính trọng và quan tâm đến cô ấy. Bố thật sự lo cho cô Benna. Bố tớ...

— Kìa, — Tôi nắm tay Kareen, cắt ngang lời nó, — nhìn kìa.

Tôi chỉ về phía lùm cây, bước lên một khoảng rừng thưa hơn. Nổi bật trên nền trời màu xám hiện rõ một ngôi lán gỗ màu đen.

Kareen há hốc mồm:

— Ngôi nhà kia ấy à. Cậu nghĩ là...?

Cả hai chúng tôi bước đến sát quăng trống. Có cái gì đó suột qua giày nhưng tôi không để ý.

Mắt tôi còn đang dán vào túp lều nhỏ tối om.

Đến gần hơn tôi nhận ra túp lều được làm bằng cành cây, một đám lá to bản được lợp thành mái. Không hề có cửa sổ. Nhưng có một khe trống hẹp giữa các cành cây.

Tôi thì thào:

— Ê này!

Một tia sáng le lói lọt qua một khe tường.

Đèn pin ư? Hay là nến?

Kareen thì thào, nheo mắt nhìn túp lều.

— Có ai đó ở trong đó!

Tôi nghe thấy có tiếng ho.

Tiếng phụ nữ ho thì phải? Cô Benna ho ư? Khó mà biết được.

Tôi nhích sát đến Kareen, thì thầm hỏi:

— Cậu nghĩ đó có phải là cô tớ không?

Nó thì thầm trả lời:

— Chỉ có một cách duy nhất có thể biết được.

Cái đầu người sáng rực lên trong tay tôi. Ánh sáng kì dị nửa xanh nửa vàng lấp lóe trong khi tôi và Kareen rón rén bước đến gần.

Gần hơn nữa.

Tội hắng giọng gọi nhỏ:

— Cô Benna? Cô Benna? Có phải là cô không?

Tôi gọi lần nữa và bước đến gần cánh cửa ngỏ dẫn vào túp lều. Tôi nghe thấy một tiếng *thịch* bên trong. Rồi một ánh sáng lóe lên. Rồi đến một tiếng kêu nhỏ.

Một ngọn đèn lồng hiện ra trước cửa. Mắt tôi dõi theo quầng ánh sáng màu vàng đang di chuyển. Sau đó xích đến thêm một tý nữa để nhìn người đàn bà đang cầm ngọn đèn lồng.

Cô lùn, rất lùn, và hơi béo một tý. Mái tóc đen thẳng tắp gọn gàng phía sau. Trong ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn lồng tôi thấy cô mặc một chiếc quần kaki và một chiếc áo có túi cũng bằng kaki.

Cô giơ ngọn đèn lồng lên trước mặt:

— Ai đấy?

Tôi kêu lên, xích đến gần hơn:

— Cô Benna? Có phải cô không?

Cô kêu lên:

— Mark ư? Ôi, cô không thể tin được!

Cô chạy về phía tôi, tay đung đưa chiếc đèn lồng. Ánh sáng của ngọn đèn hắt xuống đám cỏ cao thành cái bóng nhảy nhót.

Cô ôm chặt lấy tôi:

— Mark, làm thế nào cháu tìm được cô? Cháu làm gì ở đây?

Giọng cô cao và riu rít, cô nói rất nhanh gần như không dừng lại để lấy hơi. Rồi cô đẩy tôi ra xa để nhìn vào mặt tôi:

— Cô không dám tin là có thể nhận ra cháu. Từ hồi cháu mới lên bốn đến giờ cô có được gặp cháu nữa đâu!

Tôi hồi hộp hỏi:

— Cô Benna, cô làm gì ở đây? Mọi người đều rất lo lắng...

Một tay cô vuốt ve tôi, tay kia giờ cao ngọn đèn lồng và hỏi:

— Làm thế nào cháu đến được Baladora này? Cháu đang làm gì trong rừng thế, và làm sao mà cháu tìm được đến đây?

— Cháu... cháu dùng *Phép thuật của rừng già*.

Cô tròn tròn mắt. Vì ngạc nhiên ư? Hay vì sợ hãi?

Tôi chợt nhận ra không phải cô đang nhìn tôi. Cô gio chiếc đèn lồng về phía bụi cây khẽ hỏi:

— Thế nào. Cháu là ai?

Kareen bước ra khỏi bụi cây bên rìa quầng trống. Quá vui mừng tôi không nhận ra là nó vẫn chúi ở đằng sau. Tôi bảo cô Benna:

— Đây là Kareen. Cô có biết Kareen không? Đó là con gái của tiến sĩ Hawling ấy mà.

Cô Benna há mồm ngạc nhiên. Cô lắc vai tôi:

— Tại sao cháu lại dẫn nó đến đây? Cháu không hiểu là...

Kareen vội nói:

— Không sao đâu. Cháu lo cho cô, và thế là cháu đi theo Mark.

Tôi giải thích cho cô Benna hiểu:

— Kareen đã giúp đỡ cháu. Kareen giúp cháu trốn khỏi tay tiến sĩ Hawling và mẹ Carolyn. Kareen còn giúp cháu trong rừng nữa.

Cô Benna nhổ nước bọt:

— Nhưng... Nhưng... Cháu có nói với nó về *Phép thuật của rừng già* không?

Kareen quả quyết:

— Cháu chỉ đến đây để giúp cô thôi. Bố cháu rất lo lắng cho cô. Bố cháu...

Cô Benna giận dữ kêu lên:

— Bố mày muốn giết ta! Chính vì thế mà ta phải trốn đến đây. Chính vì thế mà ta phải bỏ lại tất cả và trốn trong rừng già này. — Cô liếc nhìn Kareen, mặt cô rắn lại dưới ánh đèn lồng vàng vọt.

Tôi an ủi cô Benna:

— Kareen không sao đâu cô ạ. Nó chỉ định giúp đỡ cô thôi, cô Benna, thật đấy.

Cô quay lại hỏi tôi:

— Tiến sĩ Hawling và mẹ Carolyn đưa cháu đến đây à?

Tôi gật đầu:

— Vâng. Để giúp họ tìm cô. Mẹ Carolyn đem cho cháu cái này. — Tôi rút cái đèn người trong túi ra. Nó đã thôi không sáng lên nữa.

Tôi nói tiếp:

— Họ bảo cháu là cháu có *Phép thuật của rừng già*. Cháu không hiểu họ nói gì cả. Cháu nghĩ là họ bị điên. Sau đó, trong khi cháu vào rừng để tìm cô thì cháu mới phát hiện ra là cháu có phép thuật.

Cô Benna gật đầu:

— Đúng thế, Mark, cháu có phép thật đấy. Cô đã cho cháu phép thuật ấy hồi đến thăm cháu. Hồi cháu mới lên bốn. Cô thôi miên cháu và đã truyền *Phép thuật của rừng già* từ cô sang cho cháu. Để giữ an toàn cho nó.

Tôi bảo cô:

— Vâng, cháu đã đọc cuốn sổ tay của cô. Cháu biết được vì sao cô lại cho cháu phép thuật ấy. Cháu chỉ không biết *Phép thuật của rừng già* là gì thôi. Cháu chỉ biết là...

Cô hạ giọng đáp khẽ:

— Đó là một sức mạnh phi thường. Đó là một sức mạnh sẽ thực hiện mọi ý muốn của cháu.

Mắt cô tràn ngập một nỗi buồn:

— Nhưng bây giờ chúng ta không thể nói đến nó nữa. – Cô thì thầm nói. – Ở đây chúng ta đang bị nguy hiểm, Mark. Thật sự nguy hiểm đấy.

Tôi định trả lời, bỗng tôi nghe thấy những tiếng lạo xạo trong rừng. Hình như là tiếng chân người thì phải?

Cả ba người chúng tôi quay phắt lại phía có tiếng động.

Tôi kinh ngạc thấy Kareen chạy băng qua bãi cỏ. Nó khum tay che miệng làm thành một cái loa và kêu rất to:

— Ở đây cơ, bố ơi! Ở đây! Con đã tìm thấy Benna rồi, bố! Đến đây nhanh lên!

Tôi sững sốt đứng há mồm. Không kịp chạy nữa.

Một luồng ánh sáng hắt ra từ lùm cây. Đằng sau nó là tiến sĩ Hawling đang dẫm lên đám cỏ cao tiến đến gần. Hắn cầm một chiếc đèn pin trong tay. Ánh sáng cây đèn chĩa thẳng vào mắt tôi sau đó chuyển sang cô Benna.

Hình như tiến sĩ Hawling có mang theo một khẩu súng thì phải? Một loại vũ khí nào đó? Tôi không thể nhìn rõ. Và cũng không hề muốn tìm hiểu điều đó. Tôi nắm lấy cánh tay cô Benna và quay người định chạy. Tôi muốn chạy đi, muốn trốn vào rừng già.

Nhưng cô tôi không hề động đậy. Hình như cô chờ cả người vì ngạc nhiên, hay hoảng sợ?

Bố Kareen bước thẳng đến chỗ chúng tôi, thở hỗn hển. Ngay cả trong bóng tối lờ mờ tôi cũng nhìn rõ nụ cười sung sướng trên mặt hắn. Hắn vỗ vai con gái:

— Kareen, con được việc lắm. Bố biết là nếu con giúp Mark trốn thoát thì nó sẽ dẫn chúng ta đến đúng chỗ cô nó.

Vẫn nắm chặt cánh tay cô Benna, tôi quay phắt sang giận dữ nhìn Kareen. Nó đã lừa tôi. Nó đã giả vờ là bạn tôi. Nhưng hóa ra suốt những lúc đó nó toàn làm mọi việc để giúp bố nó.

Kareen nhìn lại tôi một giây, sau đó cup mắt nhìn xuống đất. Tôi hỏi:

— Tại sao cậu lại lừa tớ? Tại sao cậu lại làm như vậy, Kareen?

Nó ngược mắt nhìn tôi, nhẹ nhàng trả lời:

— Bố tớ cần *Phép thuật của rừng già*.

Tôi kêu lên:

— Nhưng cậu đã nói dối tớ!

Kareen đáp:

— Nhưng tớ không thể làm khác. Nếu bố cậu cần cậu giúp thì cậu sẽ làm gì nào?

Tiến sĩ Hawling nói:

— Kareen, con đã hành động đúng.

Hắn giơ đèn pin lên soi vào mặt cô Benna. Hắn buộc cô phải giơ tay lên che mắt và nhẹ nhàng hỏi:

— Benna, chẳng lẽ cô nghĩ là cô có thể lẩn trốn được ư?

Tôi nói với cô tôi:

— Cháu... Cháu rất tiếc. Đó là lỗi của cháu. Cháu...

Cô Benna đặt một tay lên vai tôi:

— Không. Đó không phải là lỗi của cháu, Mark. Đó là lỗi của cô. Cháu không hề biết gì về tất cả những chuyện này cả. Bây giờ cô e rằng cô đã lôi cháu vào nhiều rắc rối rồi đây.

Tiến sĩ Hawling cười gằn:

— Nhiều rắc rối ư? Đúng là như vậy. – Hắn bước đến gần cô Benna.
– Tôi cần bí mật của *Phép thuật của rừng già*. Benna, hãy nói cho tôi bí mật đó. Hãy cho tôi biết làm thế nào nó có thể trở nên màu nhiệm. Và tôi sẽ cho phép cô cùng với thằng cháu của cô trở về đất liền trong một mẫu nhỏ.

Trong một mẫu nhỏ ư?

Tôi không thích nghe những tiếng ấy.

Trong khi tiến sĩ Hawling nhìn trừng trừng vào cô Benna, tôi nhẹ nhàng rút cái đầu người ra. Tôi quyết định sẽ dùng đến *Phép thuật của rừng già*. Tôi sẽ dùng phép thuật để thoát khỏi cái cạm bẫy này.

Tôi chậm chạp giơ cái đầu ra trước mặt và mở miệng định kêu to câu thần chú.

Nhưng tôi kịp dừng lại khi nhìn thấy cái liếc của cô Benna. Cô đã đưa mắt ra hiệu cho tôi không được làm như vậy.

Tiến sĩ Hawling hỏi, hẩn giận dữ quay lại nhìn tôi:

— Cái gì thế? Mà đang làm gì hả?

Cô Benna ra lệnh:

— Mark, đừng có nói ra. Đừng cho chúng biết câu thần chú.

Tôi bỏ cái đầu xuống, thì thầm:

— Cháu sẽ không nói.

Kareen nhìn tôi nói:

— Chẳng cần đâu, bố. Mark đã nói cho con biết rồi. Con có thể nói cho bố biết. Đó là...

Tôi đập tay vào miệng Kareen và kêu to lên với cô Benna:

— Chạy đi! Chạy ngay!

Cô Benna hét to một tiếng, cúi vai húc vào tiến sĩ Hawling. Cô lao vào mặt hắn như một cầu thủ bóng bầu dục khiến hắn ngã nhào về phía cửa túp lều.

Hắn giật mình kêu lên một tiếng, cái đèn pin bắn khỏi tay và lăn lông lốc trên mặt đất.

Tôi quay khỏi Kareen và chạy theo cô Benna. Trong khi chạy vào rừng già, chúng tôi nện xuống đất thành thịch.

Chúng tôi đã đến gần được bìa rừng thì Carolyn bước ra, mũ chạy đến chắn đường và hỏi:

— Các người vội cái gì? Bữa tiệc chỉ mới bắt đầu thôi mà!

Cô Benna và tôi cùng nhìn quanh. Tiến sĩ Hawling sắp đuổi kịp. Chúng tôi đã sập bẫy.

Carolyn giơ cao chiếc đèn pin trong tay mũ. Đôi mắt màu xám bạc của mũ nheo nheo nhìn cô Benna. Mũ mỉm cười, một cái cười vô cùng lạnh lẽo.

— Thế nào, Benna, cô có khỏe không? Chúng tôi rất nhớ cô.

Tiến sĩ Hawling cầm đèn pin vầy vầy:

— Thôi, nói lảng nhảng đủ rồi. Đêm tối rồi, chúng ta không thể trở về trụ sở được nữa. Đành phải ngủ lại đây vậy.

— Thoải mái thật! – Carolyn nói, trên môi vẫn chưa tắt nụ cười lạnh lẽo với cô Benna.

Cô Benna cười khẩy và nhìn đi chỗ khác:

— Carolyn, thế mà tôi vẫn nghĩ là chị là bạn kia đấy.

Tiến sĩ Hawling nói:

— Ở đây tất cả chúng ta đều là bạn tốt của nhau. Những người bạn tốt thì phải chia sẻ với nhau. Chính vì thế nên cô sẽ phải chia sẻ bí mật về *Phép thuật của rừng già* với chúng ta, Benna ạ.

Cô Benna khoanh hai tay lại trước ngực và tuyên bố:

— Không bao giờ!

Tiến sĩ Hawling gầm gừ:

— “Không bao giờ” không phải là cách nói với bạn bè. Sáng mai chúng ta sẽ quay về trụ sở. Khi đó cô sẽ chia sẻ mọi thứ cho chúng tôi. Cô sẽ chia sẻ *Phép thuật của rừng già* cho Carolyn và tôi nữa.

Carolyn đế vào:

— Như những người bạn tốt vậy!

Tiến sĩ Hawling nói:

— Đi thôi.

Hắn đặt một bàn tay nặng nề lên vai tôi và lôi về phía túp lều. Kareen vẫn ngồi dưới đất, cổ áo của nó dựng lên, lưng dựa vào tường.

Tiến sĩ Hawling giúi mạnh tôi lần nữa và ra lệnh:

— Mà và Benna, chúng mà sẽ ngủ trong lán. Như vậy chúng tao có thể để mắt đến chúng mà.

Cô Benna bảo hắn:

— Mà sẽ phí công thôi, Richard!

Cô cố nói tỏ ra rất vững vàng, nhưng giọng cô vẫn run run.

Tiến sĩ Hawling đẩy chúng tôi vào túp lều tối om. Cô Benna và tôi ngã sòng soài xuống nền. Qua khe hở trên tường tôi nhìn thấy ánh sáng hắt ra từ chiếc đèn pin trên tay hắn. Tôi thì thào:

— Chúng sẽ canh gác suốt đêm ư?

Cô Benna gật đầu thì thào

— Bây giờ chúng ta đã là tù nhân của bọn chúng. Nhưng chúng ta sẽ không thể để cho chúng chiếm được *Phép thuật của rừng già*. Không thể!

Tôi lê đến gần cô:

— Nếu chúng ta không cho chúng thì chúng sẽ làm gì chúng ta?

Cô Benna không trả lời.

Tôi nhắc lại:

— Chúng sẽ làm gì chúng ta?

Cô nhìn xuống nền nhà, không đáp.

Khi tiến sĩ Hawling thò đầu vào lều đánh thức chúng tôi dậy thì mặt trời to như một quả cầu đỏ rực đã nhô lên trên bầu trời buổi sáng.

Tôi chỉ ngủ được có vài phút. Túp lều không có sàn nhà và nền đất thì cứng không chịu được.

Cứ mỗi khi nhắm mắt lại tôi lại mơ về cái đầu người trong áo. Tôi mơ thấy mình cầm nó trong tay. Nó nhắm mắt lại và đôi môi khô héo bắt đầu mấp máy. Nó thì thầm bằng một giọng khàn khàn đáng sợ:

— *Nhất định mày sẽ chết! Nhất định mày sẽ chết! Sẽ chết! Sẽ chết!*

Cô Benna và tôi loạng choạng ra khỏi túp lều, vươn vai và ngáp. Mặt trời mọc đầu vẫn chưa lên khỏi ngọn cây, không khí trong rừng đã nóng như thiêu và ẩm ướt.

Toàn thân tôi đau nhói vì nằm trên nền đất cứng. Chiếc áo thun trên người hơi hám và ướt đầm. Dạ dày cồn cào. Tôi giơ tay lên gãi cổ và sờ thấy nó dày lên vì muỗi cắn.

Đây là một buổi sáng chẳng hề tốt lành gì.

Và mọi chuyện cũng sẽ không tốt đẹp gì hơn.

Chúng tôi đi bộ hàng giờ trong khu rừng oi bức. Carolyn và Kareen đi đầu dẫn đường. Tiến sĩ Hawling đi sau cô Benna và tôi để yên tâm là chúng tôi không trốn mất.

Không ai nói một lời nào. Âm thanh duy nhất trong rừng là tiếng muông thú trong rừng kêu, tiếng chim chóc riu rít trên đầu và tiếng loạt soạt của những vạt cỏ cao bị chúng tôi rẽ sang hai bên để lấy lối đi.

Một bầy ong mắt đỏ bay lên quần quít lấy nhau như một cơn lốc. Những tia nắng mặt trời xuyên qua tán lá cây thiêu đốt gáy tôi.

Cuối cùng khi đến được dãy lán thì tôi nóng bừng cả người, mồ hôi đầm đìa, đói lả và gần chết khát.

Tiến sĩ Hawling đẩy tôi và cô Benna vào một gian lán trống trải. Hắn đóng sập cửa lại đằng sau lưng và khóa chặt.

Trong lán có hai chiếc ghế gấp và một cái giường nhỏ không có khăn trải giường. Tôi mệt mỏi nằm ịch xuống tấm đệm trần trụi.

— Hắn sẽ làm gì chúng ta ?

Cô Benna cắn môi và nói nhẹ nhàng:

— Cháu không lo. Cô đã dự định một việc.

Cô đi ngang qua gian phòng nhỏ, kiểm tra lại cửa sổ. Cửa sổ đã bị đóng chặt bằng bu lông từ bên ngoài.

Tôi gợi ý:

— Chúng ta có thể đập vỡ kính được không ạ?

Cô Benna đáp:

— Không được, bọn chúng nghe thấy mất.

Tôi gio tay xoa gáy. Những vết muỗi cắn ngứa ran lên. Tôi dùng mu bàn tay vuốt mồ hôi trên trán.

Cửa bỗng mở, Kareen bước vào mang theo hai cốc nước nhỏ. Nó đưa cho tôi và cô Benna mỗi người một cốc sau đó vội vã quay ra, đóng cửa và cẩn thận khóa lại.

Tôi dốc cốc nước vào miệng và nốc một hơi và đổ mấy giọt cuối cùng lên đỉnh đầu và vứt chiếc cốc xuống nền nhà.

Tôi hỏi cô Benna:

— Bây giờ chúng ta phải làm gì hả cô?

Cô đang ngồi trên một chiếc ghế gấp, chân gác lên chiếc ghế kia. Cô gio ngón tay lên môi:

— Suyt.

Phía ngoài có tiếng lanh canh của kim loại. Và tiếng nước chảy ra từ một cái vòi.

Tôi vội chạy đến cửa sổ nhìn ra ngoài. Nhưng tiếng động lại ở phía bên kia, tôi không thể nhìn thấy gì cả.

Cô Benna thì thào:

— Chúng ta vẫn còn có một chút may mắn.

Tôi tròn mắt nhìn cô:

— Cái gì cơ ạ?

Cô nhắc lại:

— Một chút may mắn. Hawling không lấy cái đầu người đi. Tại vì đêm tối quá, cô nghĩ là hắn không nhìn thấy.

Tôi rút cái đầu ra, mớ tóc của nó rối bù. Tôi bắt đầu vuốt cho nó thẳng lại.

Cô Benna vội ra lệnh:

— Mark, cất đi. Chúng ta không muốn Hawling nhìn thấy nó. Hắn không biết rằng cần phải có cái đầu thì *Phép thuật của rừng già* mới hiệu nghiệm được.

Tôi cất lại nó vào túi và hỏi:

— Phải đúng cái đầu này ạ?

Cô Benna gật đầu:

— Đúng vậy. Cái đầu này cùng với câu thần chú. Câu thần chú thì cô đã chuyển cho cháu khi cô thôi miên cháu rồi. Hồi cháu mới lên bốn.

Mớ tóc đen của cái đầu rơi ra khỏi miệng túi áo, tôi thận trọng ấn sâu vào thêm.

Tôi nghe thấy tiếng kim loại lại lạnh canh bên ngoài. Tôi nghe thấy tiếng soàn soạt, tiếng nước xả càng to hơn. Cô Benna nhẹ nhàng nói:

— Chúng ta đang vô cùng nguy hiểm. Mark, cháu sẽ phải dùng đến *Phép thuật của rừng già* để cứu lấy tính mạng của chúng ta.

Tôi thấy nhói lên một nỗi sợ hãi. Nhưng tôi vẫn thì thầm:

— Không sao đâu.

Cô Benna dặn:

— Hãy chờ đến khi nào cô ra hiệu cho cháu. Bao giờ cô nhắm mắt lại ba lần thì cháu hãy lấy cái đầu người đó ra và nói câu thần chú. Phải chú ý nhìn cô luôn luôn. Phải chú ý dấu hiệu, được chứ?

Tôi chưa kịp trả lời thì cửa đã mở toang, tiến sĩ Hawling và mẹ Carolyn bước vào.

Tiến sĩ Hawling cầm một khẩu súng ngắn rất to sáng loáng. Hắn chĩa khẩu súng ngắn vào cô Benna và tôi rồi ra lệnh:

— Đi ra ngoài!

Mẹ Carolyn đi trước dẫn chúng tôi đi đến cuối dãy lán. Mẹ quay lại và bảo chúng tôi đứng lại đằng sau toà nhà chính. Kareen đứng dựa vào tường, cái mũ rom rộng vành sụp xuống mắt nó.

Ánh nắng chiếu xuống chói chang. Lưng tôi râm ran ngứa.

Tôi đứng sát vào với cô và nheo mắt nhìn lên trời. Bên phải tôi thấp thoáng cây cọc xếp bằng một dây đầu lâu người khô.

Những đôi mắt tối đen trên những cái đầu toàn da màu nâu đen như đang nhìn tôi trừng trừng. Những cái miệng méo xệch trong vẻ mặt giận dữ và hoảng sợ.

Tôi quay đi không nhìn vào cây cọc khủng khiếp làm bằng những cái đầu người khô nhỏ tí nhưng lại nhìn thấy một cảnh còn khủng khiếp hơn.

Một cái nồi khổng lồ được đặt phía sau tòa nhà chính. Nước mấp mé lên tận miệng và đang sôi sùng sục. Cái nồi được đặt trên một thứ giống như kiểu một cái bếp điện. Hơi giống một cái lò. Lửa cháy bùng bùng đỏ rực. Nước trong nồi đang sôi và phì hơi.

Tôi quay lại nhìn cô Benna và thấy mặt cô đang biến sắc vì sợ. Cô gào to lên với tiến sĩ Hawling:

— Mà dám làm điều này à? Mà thừa biết rằng chẳng được tích sự gì với cái trò này đâu.

Tiến sĩ Hawling bình tĩnh nói, không một chút xúc động, một nụ cười nở rộng trên mặt hắn:

— Ta không muốn làm cô đau. Ta không hề muốn làm hại cô tí nào, Benna ạ. Ta chỉ muốn làm chủ *Phép thuật của rừng già* mà thôi.

Tôi dán mắt nhìn cô Benna chờ cô ra hiệu, chờ cô nhắm mắt ba lần để bắt đầu hành động.

Tiến sĩ Hawling khẳng khẳng:

— Hãy đưa phép lạ cho ta.

Mụ Carolyn bước lên phía sau hắn, tay chống nạnh:

— Benna, hãy đưa cho bọn ta. Chúng ta không muốn làm phiền cô, thật sự không hề muốn.

— Không! – Cô nói như bắn một phát đạn vào mặt bọn chúng. – Không! Không! Không! Cả hai đứa mà biết thừa là ta sẽ không bao giờ tiết lộ bí mật *Phép thuật của rừng già*. Không phải là chúng mà! Không bao giờ!

Mụ Carolyn khoát tay:

— Thôi nào, Benna, đừng làm khó mọi chuyện đi!

Cô tôi nhìn trả mụ trừng trừng, khế nói:

— Không bao giờ!

Cô Benna nhắm mắt.

Tôi căng thẳng chờ thêm hai lần nữa.

Không, không phải tín hiệu. Chưa phải.

Tiến sĩ Hawling tiến lên một bước nữa:

— Ta xin cô, cô Benna. Ta đang cho cô một cơ hội cuối cùng. Hãy nói cho ta biết bí mật, ngay bây giờ!

Cô Benna lắc đầu.

Tiến sĩ Hawling cũng lắc đầu và nói:

— Vậy thì chúng ta không còn cách nào khác. Bởi vì hai đứa các người là hai kẻ duy nhất trên thế giới này biết được bí mật đó cho nên cả hai đứa các người quá nguy hiểm. Bí mật nhất định phải chết cùng với các người.

Tôi bật lên:

— Các... các người định làm gì chúng ta?

Tiến sĩ Hawling đáp:

— Chúng ta sẽ lột da đầu các người và làm hai cái đầu khô!

Nước trong nồi sôi réo lên bên cạnh. Tôi khùng khiếp nhìn cột hơi nước trên miệng nồi.

Chẳng lẽ chúng định nhồi đầu chúng tôi thật ư? Chẳng lẽ kết thúc của tôi lại là một mẫu da nhăn nheo với một cái đầu bé bằng cái nắm đấm cửa thôi ư?

Tôi cố buộc chân mình thôi đừng run nữa và nhìn cô Benna chăm chăm. Nhìn chăm chăm vào cô. Căng cả mắt ra nhìn. Chờ đợi ánh mắt của cô. Chờ cô nhắm mắt ba lần.

Tôi thầm khẩn khoản:

— Nhanh lên! Nhanh lên, trước khi bọn chúng quăng chúng ta vào nồi nước sôi.

Kareen im lặng đứng nhìn. Tôi bắn khoản không biết nó nghĩ gì? Tôi không thể nhìn thấy vẻ mặt của nó bởi vì mắt nó khuất trong chiếc mũ rom rộng vành. Tiến sĩ Hawling nhẹ nhàng nói:

— Benna, lần cuối cùng. Bởi vì ta thích cô. Và ta thích cả cháu cô. Chớ để ta phải làm hại cháu cô, Benna. Hãy làm điều đó vì nó, được không? Hãy nói cho ta bí mật, vì Mark!

Mụ Carolyn chen vào:

— Nó đâu có đáng giá đến thế, Benna. Có khó khăn gì đâu, chỉ việc chuyển *Phép thuật của rừng già* cho chúng ta mà thôi.

Cô Benna nói chắc nịch:

— Không, ta không thể!

Tiến sĩ Hawling nói vẻ buồn rầu:

— Vậy thì chúng ta không còn cách nào khác. Nào, trước hết là thằng bé đã. – Hấn bước một bước đến gần tôi.

Cô Benna nhắm mắt. Một lần, hai lần. Rồi ba lần.

Cuối cùng thì cũng đã đến lúc!

Tôi run rẩy thò tay vào túi lấy cái đầu người ra.

Tôi giờ nó ra trước mặt, há miệng định kêu to câu thần chú. Nhưng tiến sĩ Hawling đã giật cái đầu ra khỏi tay tôi.

Hắn vồ lấy cái đầu và quăng tọt vào đồng đầu bên cạnh.

Rồi hắn cúi xuống định giờ cả hai tay ra tóm lấy tôi.

Tôi cúi người luồn khỏi tay hắn.

Tôi bắt đầu run rẩy bới đồng đầu bằng cả hai tay. Nhắc từng cái lên một rồi lại quăng sang bên cạnh, vồ lấy cái khác. Cái nữa. Cái nữa.

Cảm giác chúng dính dính và ẩm áp. Cứng như những quả bóng chày. Tóc chúng quệt vào tay tôi. Những đôi mắt tối om nhìn tôi vô hồn. Trông chúng thật xấu xí, dạ dày tôi thắt lại. Tôi thở như kéo bễ.

Phía sau tôi nghe thấy tiếng cô tôi giằng co với tiến sĩ Hawling. Cô vật lộn với hắn, cố giữ hắn ở xa tôi.

Tôi nghe tiếng mẹ Carolyn thét lên. Kareen cũng kêu to báo động.

Tôi *phải tìm được* cái đầu người khô của mình.

Tôi phải tìm được nó trước khi tiến sĩ Hawling kịp giằng khỏi tay cô tôi và vồ được tôi.

Tôi nhặt lên một cái. Quăng xuống đất. Nhặt cái khác lên.

Lại quăng xuống đất.

Làm thế nào có thể tìm được cái đầu của tôi?

Nó là cái nào?

Cái nào? Cái nào?

Tôi vồ lấy một cái đầu và nhìn thấy những con kiến đang bò trên má nó.

Nhặt một cái khác lên.

Nó nhìn tôi bằng con mắt xanh trong như thủy tinh. Nhặt một cái nữa lên.

Có một vết xước trắng trên mang tai.

Tôi định quăng nó xuống đồng đầu nhưng chợt dừng tay.

Một vết xước trắng trên mang tai!

Đúng rồi. Cái đầu của tôi có một vết xước! Em Jessica của tôi đã làm xước nó lúc còn ở nhà!

Tôi hét đến vỡ phổi:

— Cảm ơn, Jessica!

Tiến sĩ Hawling nhảy bổ đến tôi, hấn hét lên giận dữ quàng tay qua người tôi và định giật tôi khỏi đồng đầu người.

Tôi ôm chặt lấy cái đầu, cái đầu người khô của tôi và hét:

— *Kah-lee-ah! Kah-lee-ah!*

Không hiểu nó có cứu được cô Benna và tôi không?

Lần này *Phép thuật của rừng già* có màu nhiệm hay không?

Tiến sĩ Hawling vẫn còn quàng tay ôm lấy tôi và vẫn còn đang cố kéo tôi ve phía nòi nước đang sôi. Tôi gào lên:

— *Kah-lee-ah!*

Tay hấn trượt đi.

Hình như hai bàn tay hấn bé lại? Hai tay hấn như đang rứt vào trong người.

— Hà?

Tôi bật kêu lên kinh ngạc khi nhận ra *hắn* đang co rút lại, *hắn đang bị nhồi!*

Toàn thân tiến sĩ Hawling đang co rút lại, mỗi lúc một nhỏ hơn, nhỏ hơn! Tôi ngẩng lên nhìn Kareen và mẹ Carolyn. Chúng cũng đang co rút lại. Co rút xuống gần sát đất.

Kareen biến mất dưới vành mũ rom. Rồi nó chạy ra khỏi vành mũ. Một Kareen tí hon, chỉ cỡ bằng một con chuột nhắt.

Cả ba đứa bọn chúng, Kareen, Carolyn và tiến sĩ Hawling đang bò nghều ngoào trên cỏ. Chỉ to bằng những con chuột nhắt. Chúng giận dữ kêu the thé như tiếng chuột kêu.

Tôi đứng bên cạnh cái cọc đầu người và nhìn chúng chạy lon ton trên mặt đất. Kêu the thé và giận dữ phản đối. Tôi nhìn theo cho đến tận khi chúng mất hút vào rừng già.

Rồi tôi quay lại phía cô Benna kêu lên:

— Thật màu nhiệm! *Phép thuật của rừng già* đã cứu sống chúng ta!

Cô chạy bổ lại và ôm thật chặt lấy tôi.

— Cháu đã làm được điều đó, Mark. Cháu đã làm được điều đó! Bây giờ rừng già đã thoát rồi! Cả thế giới thoát rồi!

Khi cô Benna và tôi bay về đến nhà; mọi người ôm chúng tôi túi bụi thật chặt. Mẹ ôm chặt tôi, thậm chí cả bé Jessica cũng ôm tôi thật chặt.

Mọi người đón chúng tôi ở sân bay. Sau đó mẹ lái xe đưa chúng tôi về nhà, một bữa tiệc lớn đã chờ sẵn chúng tôi. Tôi có quá nhiều chuyện để kể và bắt đầu kể cho mọi người ngay khi còn ngồi trong ô tô. Và cho đến khi ăn tối xong tôi vẫn chưa ngừng kể.

Lúc gần đi ngủ cô Benna dẫn tôi vào phòng khách. Cô đóng cánh cửa lại sau lưng và bảo tôi ngồi xuống ghế xô pha.

Cô ngồi xuống cạnh tôi và nhẹ nhàng nói:

— Cháu hãy nhìn vào mắt cô. Nhìn thật sâu vào, Mark. Thật sâu.

Tôi nhìn vào mắt cô và hỏi:

— Chúng ta sẽ làm gì hả cô?

Không thấy cô trả lời.

Khi tôi nhìn thẳng vào mắt cô, căn phòng hình như mờ đi. Mọi màu sắc hình như nhòe đi và toàn màu xanh lơ. Tôi nghĩ là mình đang ngồi và bốn bức tường của phòng khách như bồng bênh. Hình như những chiếc ghế và bàn uống cà phê trôi chầm chậm trên sàn nhà.

Một lúc sau gian phòng lại rõ ràng trở lại. Cô Benna đang mỉm cười với tôi. Cô cầm tay tôi và nói:

— Đây, bây giờ cháu lại trở thành một cậu bé bình thường rồi.

Tôi ngơ ngàng nhìn cô:

— Sao cơ ạ? Cô nói thế nghĩa là thế nào?

Cô giải thích:

— Không còn *Phép thuật của rừng già* nữa. Cô đã thu nó lại. Bây giờ cháu lại là một cậu bé bình thường.

Tôi hỏi:

— Như vậy nghĩa là nếu cháu gọi "*Kah-lee-ah!*" thì không có điều gì xảy ra nữa à?

Cô mỉm cười với tôi, tay vẫn cầm tay tôi:

— Đúng vậy. Cô đã thu lại phép thuật. Bây giờ cái đầu người khô này không còn quyền lực nữa. Cả cháu cũng không còn quyền lực. Cháu sẽ không bao giờ phải lo lắng về chuyện đó một lần nữa.

Cô đứng dậy và ngáp:

— Muộn rồi. Đã đến giờ đi ngủ, đúng không cháu?

Tôi gật đầu, óc vẫn nghĩ về việc tôi không còn *Phép thuật của rừng già* nữa:

— Vâng, cháu cũng đoán thế. Cô Benna?

— Cháu hỏi gì?

— Cháu có thể giữ cái đầu người khô được không?

Cô trả lời:

— Dĩ nhiên. Hãy giữ lấy cái đầu đó. Như một món quà kỷ niệm. Như vậy cháu sẽ nhớ mãi về cuộc phiêu lưu trong rừng già này.

Tôi đáp:

— Cháu nghĩ là cháu khó có thể quên được.

Rồi hai cô cháu chúc nhau ngủ ngon và tôi đi về phòng mình.

Sáng hôm sau tôi dậy rất sớm và mặc quần áo thật nhanh. Tôi nôn nóng đến trường để khoe với Eric, Joel và mọi đứa trẻ khác về chiếc đầu người của mình.

Tối nuốt vội chiếc bánh ngô và cốc nước cam, đeo cặp lên vai và chào mẹ để đi học. Sau đó tôi vồ lấy cái đầu và lao ra cửa.

Tay cầm cái đầu rất cẩn thận, tôi bắt đầu nháy chân sáo dọc đường. Hôm nay là một ngày đẹp trời, nắng rực rỡ. Không khí sực hơi ấm và ngọt ngào.

Trường tôi cách nhà chỉ ba khối nhà. Nhưng tôi vừa đi vừa chạy, tựa như xa đến hàng dặm.

Tôi nôn nóng đến đó để khoe với tất cả mọi người.

Tôi nôn nóng muốn kể cho các bạn về cuộc phiêu lưu trong rừng già của mình. Đã nhìn thấy trường cách một khối nhà nữa thôi, và thấy cả một đám đông học sinh đang tụ tập trước cổng chính.

Tôi chạy băng qua phố, đột nhiên tôi cảm thấy cái đầu động đậy

trong tay.

Nó đang nhăn nhó:

— Hà?

Tôi há miệng thốt lên một tiếng và nhìn chăm chăm vào nó.

Đôi mắt nhắm lại, rồi mở ra nhìn tôi đăm đăm. Đôi môi mím lại rồi mấp máy. Cái đầu càu nhàu:

— Ê này, cậu bé. Hãy để *tớ* kể đoạn về con hổ!